

Оштро САД сучељавање са Русијом око Украјине, чини могућим...

ОПШТИ РАТ, ЧАК И НУКЛЕАРНИ

Још много раније пре Зимске Олимпијаде у Сочију, у Русији на иницијативу председника Владимира Путина, донет је закон да се у Русији не могу рекламирати „поворке поноса“ и сличне делатности од стране тзв. „геј“ популације, док индивидуални чланови, уколико не крше ову забрану, могу учествовати у спортским такмичењима. У случају пак да се ради о кршењу ове забране, против починилаца се покреће судски поступак.

У међувремену догодила се и сама Олимпијада у Сочију (град на источној страни Црног мора на 200 до 300 км. од западне стране Каспијског језера) са почетним датумом од 7. фебруара, 2014. Руси су по традицији на Почетне свечаности, позвали све председнике УН држава. Међутим, главне западно-европске државе на челу са САД, су бојкотовале овај позив председника Путина. Кажу: по нашим европским „вредностима“, геј популација не сме бити дискримисана.

Загонетна једновременост

Пазите на овај редослед. (Случајност?) Петак, 21. фебруар: министри спољних послова Француске, Немачке и Пољске, запретили украјинским побуњеницима (рече им, пољски министар Сикорски – „мртви сте!“) да су обавезни да са Јануковичем, председником Украјине, разговарају ради окончања украјинске кризе; субота, 22. фебруар: побуњеници освојили власт у Украјини; недеља 23. фебруар: завршне церемоније Зимске Олимпијаде у Сочију.

Из овог редоследа, очевидно је да је да се украјински пуч морао десити пре него што се заврши Олимпијада у Сочију. Зашто? Да није посреди Путин, било би простора за нагађање. Овако, са сигурношћу се може рећи, опијен духом успеле Олимпијаде, он неће реаговати насилно и пуч је тако осигуран.

„Хумана“ делатноат западњачких министара

И још нешто, чему се придаје врло мало пажње. У петак, 21. фебруар, министри спољних послова, Француске, Немачке, Пољске траже да побуњеници морају у њиховом присуству да разговарају са Јануковичем ради окончања кризе. Тако је и било. У току разговора у једном моменту, ваљда да би нагласио колико се он – Јанукович – жртвује због погинулих у побуну, да је он, разговарајући са побуњеницима уместо да их гони, уствари начинио један „противуставни акт“. То је било довољно. Министри су одмах напустили даље разговоре, па је Рада

(Скупштина) потом, због Јануковићевих „пребега“ изгласала му неповерење. Противуставни акт је то био, пошто се председник бира на изборима, а не изгласава га Рада. Западу, међутим, није до устава Украјине, још мање до Украјине, важно је да украјински пуч успе. А све због тога, не би ли се испунило „пророчанство“ Збигњева Брејнског, безбедног саветника многих САД председника: Русија без Украјине, јесте мала, незнатна и локална сила; Русија са Украјином – велика сила! И овим још савременим додатком: А Русија са Путином још и већа – претња светском миру.

Све у свему, дакле, очигледно је да Украјина – по хегемонској САД вољи – морала бити изузета од Путинових „богохулних“ намера према њој и замењена тзв. „Десним центром“, једном нацисоидном, отворено антируском (и антисемитском) организацијом и плаћеним чланством које је регрутовано, обучавано, оружано и финансирано од стране САД амбасаде у Кијеву под диригентском палицом амбасадора Џефри Пајета. Кад је реч о задњем, познат је и његов разговор са Викторијом Нуланд из Стејт департмана, којом приликом је он препоручио Јануковичево обарање.

Неславан крај прве оранџасте

Путин, међутим, одмах целом том украјинском пучу није придавао велики значај, јер је знао из искуства, како се све те велике украјинске бакљаде о независности завшавају. Присетио се на име прве украјинске оранџасте револуције. Као и сада, тада су побуњенички активисти Јушченко и Јулија Тимошенко освојили власт у Украјини, па је Јушченко постао председник Украјине а Тимошенкова премијер. (Први, Јушченко, је познат и по томе, што је за време кампање о оранџастом пучу парадировао пред западњачким ТВ јер су му наводно руски специјални тајни агенти неким киселинама унаказили лепоту). Није прошло дуго, а Тимошенкова, сад већ премијер, услед већ пословичне украјинске беспарице, обратила се Путину за помоћ. Он јој помоћ није ускратио. Резултат: дошло је до буквалног рата између Јушченка и Тимошенкове. У таквој атмосфери неславно је окончала прва оранџаста револуција.

Тимошенкова и у Другој оранџастој

Ево и сада, у Другој оранџастој револуцији, поново Тимошенкове, иначе до сада у затвору, која ослобођена пучем, изјављује да неће бити премијер,

Општи рат...

али ће се кандидовати на мајданској (Мајдан је народско име главне улице у Кијеву; као појам он означава да се на њему обављају побуњеничке делатности) листи за председника Украјине на изборима од 25 маја 2014. Дакле, сличан сценарио као и онај из прве наранџасте. Није ли Путин већ до сада у неколико махова изјављивао да се украјинска криза решава само новим изборима. Не потсећа ли је Путин можда сада и на овај начин на стара добра времена између њих: кад се и пуч гасио и беспарица лечила; као и да су стара „добра времена” и под новим околностима (она председник мајданске Украјине и до сржи поново зајапурена својим антирусизмом!) још увек могућа? Све ипак зависи од ње...

Одкуда антирусизам у Украјини?

Једно превасходно питање се овде уздиже. Откуда код Украјинаца толика очигледна демонска мржња према Русији а специјално према Путину. Одмах да додам, наравно не код свих већ углавном оних западних и мајданских, као Тимошенкове, која је и вршила и спремна поново да врши преврате у Украјини. Пре него се, међутим, одговори на ово питање, треба се присетити неких чињеница.

Пре свега Украјина никад није имала своје државе, изузев сада од пада СССР-а. Већ и само име јој то говори. „У крају”, тамо негде на државном и политичком зачељу – то је Украјина. Нити је имала свој језик. Статистике говоре, да садашњи украјински језик, мада је службени, једва око 10% њеног становништва говори и разуме, па услед тога постоје и овакви апсурди да чак и они који пледирају за украјински језик морају да се служе руским да би се разумели. Да о култури и не говоримо – она је у целости руска. Верски, у Украјини сви су православци (нема католика) али они са западне стране, под утицајем Пољске, постали Унијати (признају папу) са православним обредима. Али и ту постоји борба, сада културолошка, која ипак не чини Украјину целосном.

Сукоб Исток – Запад

Украјина би, међутим, морала бити посматрана много шире него што она јесте. На њеном тлу се бију не једна већ две битке. Она је у самом центру сукоба две цивилизације. Прва је Исток – Запад (И–З); друга је да ли ће будући космос (свет) бити једнополаран или мултиполаран. Како су у стварности, та два цивилизацијска облика, а десило се случајно (да ли?) да су представници ових облика исти у оба случаја, онда се све своди на сукоб И–З.

Ако у категорију И–З укључимо веру, та је битка, што се тиче суживота, већ одиграна у Украјини и на обострану срећу, није уродила верским ратом, мада трвења још увек трају. За остале категорије људског живљења (економија, политика, етнос, моралност, слобода, итд. може се рећи, да је свака од њих потенцијално бременита насиљем (које иде од мирољубивог трвења до геноцида и немилосрдних ратова свих против свих). Дакле, садашња украјинска криза јесте за сад само бременита насиљем.

Треба рећи и то да сукоб Исток–Запад није новог датума. Потиче он још од Кримског рата из године 1854. (гле, каква случајност!; потенцијално, под истим таквим именом могућ је и данас такав рат; управо због тога се и пише овај текст.) У основи, тај сукоб је дубоко обојен антирусизмом, који иде до апсурда, па због тога у њему има и комичних елемен-

тата. Временом је тако, међутим на њему никла једна идеологија са циљем да се за свагда укине Русија као географски и етнички појам и замени комунизмом. И ето комедије, бар једног парчета њеног. САД председник Реган, без испаленог метка, самим почетком 21. столећа укинуо је комунизам и предао Русију свом послушнику Јељцину, баш зато што је пијаница, да Русију темељно и до краја упропасти. Овај је био на набољем могућем путу да додељени му задатак претвори у стварност, да се у ту игру није уплела његова луцидност (опет комедија). Овај је у свом ваљда једином луцидном моменту – веће парче комедије –, извадио из нафталина Владимира Путина, иначе један „шрафчић” у злогласном совјетском КГБ (тајна полиција) и учинио га – врхуна комедија – председником садашње Русије. Овакав антирусизам је морао имати своје последице и на психу Украјине, јер њихове историје су скоро идентичне.

Из овакве – да се тако каже најблаже – „шизофрене „политичко–генетске” атмосфере, ниче савремени украјински човек. Није чудо што су бар неки од њих за све украјинске незгоде и несреће окривили Русију и Путина наравно. И тако оборили Јануковича не би ли Украјину одвојили за свагда од Русије.

Путинова „црвена линија” у акцији

Свако моћан у овом САД обојеном хегемоном свету и времену, има своју „црвену линију”. Примерице: Обама – токсичне залихе гасова у Сирији; Натањаху – нуклеарна „бомба” у Ирану, иза које и сами нуклеарни ратови су самодозвољена опција да се казне они који их прелазе. Проблем је, међутим, у томе што сви ови заговорници „црвене линије”, мисле, да је Путин или нема или не сме да је исказе. Делимично су били у праву. Наравно, не што је он нема, већ зато што он цени људски живот много више него – иначе увек „хумани” – Обама и Натањаху. Нуклеарни рат као опција – где само у неколико секунди, 140 хиљада људи погине и исти број, ако не и већи, остаје озрачен, као што је то учинила САД бомба у Нагасакију и Хиросими, Јапан – уопште не постоји у Путиновом речнику.

Кад су пак украјински мајдански терористи оборивши Јануковича прешли Путинову „црвену линију”, он није притискао дугме нуклеарног рата, већ им је одузео, тек само, ионако руски Крим. Али у јавно исказаној САД ратној доктрини ‘превентивног првог удара’ сврсисходна употреба нуклеарног оружја (као у случају Јапана у прошлом рату) у првом је плану и нарочито истакнута (да застраши и ‘одврати’ противника).

Н. Љотић

ИЗ САДРЖАЈА

Само САД–у одговара рат у Европи.	3
Анализе избора 16. марта.	5–8
СНС у велеиздаји државе и КиМ.	11
Социјална неправда у Србији и свету.	13
Поводом објективног чланка о Украјини.	19
‘Демократска’ опозиција руши државу.	21
Путин о Криму и Украјини.	23
Чомски – У ЕУ настаје плутократија.	27
Два аршина – Украјина и Југославија.	29

САМО ВАШИНГТОНУ ОДГОВАРА НОВИ РАТ У ЕВРОПИ

Након што су САД и ЕУ подржале насилну узурпацију власти у Кијеву од стране неонациста и наоружаних банди, а њихови штићеници најавили укидање руског језика и етничко чишћење Руса, Европа се суочила са највећом претњом од краја Другог светског рата. Пучисти су позвали на рат са Русијом, прогласили општу мобилизацију и позвали САД, Велику Британију и НАТО да им помогну у обрачуна са Москвом[1]. И док је светска јавност са стрепњом пратила дешавања у Украјини оваквом расплету су се радували само у Вашингтону. Нови, велики рат у Европи би поново ослабио најмоћније европске државе Русију и Немачку, ојачао позиције САД и на светску сцену вратио амерички хегемонизам. Планета би још једном утонула у ноћну мору једнополарног света. За Вашингтон би било идеално да је Украјина са 45 милиона становника и армијом чији резервни састав броји милион војника ушла у рат са Русијом. Агенти америчке обавештајне службе у Украјини управо раде на овом сценарију.

Први корак у остваривању тог подмуклог плана било је насилно свргавање легално изабране власти у Кијеву. У телефонском разговору са амбасадором САД у Кијеву Џефријем Пјатом, заменик државног секретара Викторија Нуланд јасно је ставила до знања да Вашингтон подржава свргавање Виктора Јануковича са власти.[2] За те потребе САД су обезбедиле 5 милијарди долара. Из тог фонда сваки демонстрант који је био спреман да напада полицију добијао је 500 долара недељно, они екстремнији који су бацали молотовљеве коктеле и пуцали на полицију примали су 1000 долара, а вође насилних група 2000 долара недељно.[3] Део новца је отишао и Дмитрију Јарошу вођи екстремног антируског „Десног сектора”. Он се чак обратио чеченским терористима са молбом да започну терористичке нападе на Русе. „Много Украјинаца са оружјем у рукама подржало је ослободилачку борбу чеченског и других кавкаских народа. Сада је дошло време за подршку Украјини. Као лидер Десног сектора позивам вас да активирате своју борбу. Русија није тако јака, као што се чини. Имате сада јединствену шансу да победите. Искористите ту шансу” рекао је Јарош, а пренео Интерфакс.[4] По овом плаћенику Вашингтона „поборљена нација има право на било коју форму и методе борбе против завојевача”, укључујући и оне са „оружјем у рукама”.

Дмитриј Јарош је објаснио да његова група организује лов на представнике ненаоружане полиције „Беркут, посланике, регионалце и комунисте.”[5] Други екстремиста, Александар Музичко је са аутоматском пушком у руци изјавио да су његове јединице наоружане и спремне за рат. Он је такође истакао да ће се борити против Руса и Јевреја док буде био жив.[6] Музичко који је раније ратовао на страни чеченских терориста, недавно се нашао у улози новог шефа „безбедносних структура за запад Украјине”. Том приликом камера је забележила како се иживљава над замеником државног тужиоца града Ровно Андрејом

Таргонијем.[7]

Данас Украјином крстаре и друге наоружане банде. Група „Ц14” је свој штаб сместила у пређашњој централи Комунистичке партије. Јевен Карас, вођа ове формације наводи да је њихова мисија да у потпуности униште везе Украјине са империјалистима из прошлости, „а под тиме мислим на Русију, односно Совијетски савез”. Упитан о истоку и Криму где многи Украјинци осећају историјску припадност Русији, он наводи: „Они којима се допада Русија, нека се одсеље у Русију. Украјина ће бити само за Украјинце”.[8]

Баш као што је Вашингтон желео полиција је нестала са улица Кијева, а закон су у своје руке узеле наоружане банде међу којима и неонацисти (Бендеровци) из партије „Свобода”. Међутим ове групе су за Запад потрошна роба. Њихов једини задатак је био да изазову насиље. Хаос који је настао у Украјини био је одлична прилика да амерички снајперисти започну своју тајну операцију.

Пресретнути снимак телефонског разговора високе представнице ЕУ за спољну политику и безбедност Кетрин Ештон и министра иностраних послова Естоније Урмаса Паета о ситуацији у Украјини показао је да су исти снајперисти иза којих није стајала Јануковичева власт, убијали људе у Кијеву, и то на обе супротстављене стране. Разговор је и доказ да су највиши представници ЕУ знали за ову чињеницу коју су желели да заташкају. Истрагу је затражио Пает, али тек када је снимак разговора јавно објављен. Сви докази указују на то да су људи који су убијени снајперима на обе стране, полицајци и људи са улица, убијени из истих снајпера – нагласио је Урмас Пает у пресретнутом разговору са Кетрин Ештон. Постоје фотографије, постоје сведочења лекара: исти „рукопис”, иста врста метака. „Све је очигледније да иза убица не стоји Јанукович, већ неко из нове коалиције” – рекао је Пает. Представници руског министарства иностраних послова су неколико пута изразили чуђење што САД и ЕУ одбијају да коментаришу овај разговор.[9]

Подаци које је Урмас Пает саопштио Кетрин Ештон сасвим јасно показују да је циљ снајпериста у Кијеву био да распламсају сукобе. Због тога су и убијали људе на обе стране. Овакав сценарио се потуно уклапа у стратегију САД. Сукоби у Кијеву су требали да изазову грађански рат. Трбало је окренути Украјинце против Руса због чега су про-америчке снаге у Кијеву које су узурпирале власт и наредиле општу мобилизацију. Међутим одзив на мобилизацију је био слаб. Пријавило се једва 1,5 одсто позваних. САД су без обзира на то почеле да звецкају оружјем.

Портпарол Пентагона – контаадмирал Џон Кирби изјавио је да се „нова влада Украјине” обратила министарству одбране САД са молбом

Само Вашингтону...

да „буде проширена војна сарадња две земље”. Истовремено је нагласио: да ће тај предлог „бити изучен у Вашингтону”. Кирби је све ово рекао поводом телефонског разговора између Чака Хејгела и в.д. министра одбране кијевских пучиста Игором Тењуха.[10] **Војска САД је започела са „војним одвраћањем” Русије од Украјине.**[11] **Пентагон је у ново кризно жариште упутио седам ловачких авиона који ће патролирати ваздушним простором прибалтичких држава – Литваније, Летоније и Естоније.**[12] **У Црно море је упловио и ракетни разарач САД „Тракстон” наоружан крстарећим ракетама „Томахавк” које је НАТО користио у агресији на СРЈ.**[13] Такође војно–дипломатски извор у Кијеву открио је да је у главни град Украјине стигло око 300 страних најамника са богатим искуством ратовања „по уговору” у Ираку, Авганистану и другим земљама. У Кијев је недавно стигла и „екипа специјалиста за пропагандно–психолошка дејства.”[14] **САД су у Украјину убациле припаднике злогласног Blackwater-** (преименованог у Academi) који је основала ЦИА и који је умешан у бројне злочине над цивилима, као и терористичке операције у Ираку.[15] Њихове јединице у Кијеву имају неколико стотина наоружаних припадника, а примећени су и у Доњецуку. У овим градовима они организују акције против проруски расположених грађана и није нимало чудно што се насиље у Доњецуку шири.[16] Није искључено да се управо ови амерички специјалци повезани са ЦИА убијали снајперима по Кијеву.

И док Вашингтон чини све што може како би изазвао нови рат у Европи, немачка влада позива на суздржаност. **„Свет није у стању да решава најважније међународне проблеме без учешћа Русије...”,** изјавио је шеф немачке дипломатије Франк Валтер Штајнмајер на Минхенском безбедносном форуму. **„Конфликти су се приближили границама Немачке. Посебно имам у виду Украјину. Европа још увек није свесна шта су разлози заостравања сукоба између Кине и Јапана”** – истакао је не случајно Штајнмајер.[17] Он је упозорио да је **искључивање Русије из Г8 могуће само на штету Запада.**[18] Дакле Немцима је јасно да **рат у Украјини није у интересу Европе. Али финансирање пуча и зveckање оружјем од стране Вашингтона сведочи о томе да тај рат јесте у интересу САД.**

Ради припрема за могуће тенковске битке у Европи 31. јануара у америчку војну базу у Баварској стигли су најновији тенкови Војске САД. Како су изјавили представници Пентагона ради се о 29 најмодернијих тешких тенкова Абрамс. Коментаришући повратак америчких оклопно–механизованих јединица у Немачку, Мајкл Дарнел из часописа америчког министарства одбране „Stars and Stripes” је изјавио: **„Када су 22 последња тенка Абрамс у априлу 2013. године напустила континент, у томе су видели крај читаве епохе... Сада, чини се, да је ово поглавље историје можда мало прерано затворено.”**[19] Само Вашингтон може да одговор на питање да ли ће ново поглавље историје НАТО бити отворено у Украјини. Међутим из искуства српског народа знамо да је НАТО кукавичка организација која напада искључиво вишеструко слабије противнике и то далекометним оружјем и

авијацијом. Колико је год могуће они беже од борби на копну. Зато су им у процесу разбијања Југославије као пешадија служили Словенци, Хрвати и муслимани, а за агресију на СРЈ шиптарски терористи. Исто тако за рат са руским народом њима је потребно украјинско „топовско месо”. Нема сумње да њихови агенти на терену све чине како би омогућили такав развој догађаја.

[1]<http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Ukrajina-Opsta-mobilizacija-snage-u-borbenoj-pripravnosti.sr.html>

[2]http://www.youtube.com/watch?v=MSxaa67yGM&feature=player_embedded

[3]<http://www.globalresearch.ca/the-spectacle-in-kiev-the-brown-revolution-in-ukraine/5370627>

[4]<http://www.interfax.com/newsinf.asp?pg=5&id=48687>

[5]<http://fakti.org/globotpor/quo-vadis-orbi/dmitrij-jaros-ideolog-i-glavno-lice-ukrajinskog-evronacizma>

[6]<http://rt.com/news/ukraine-right-sector-militants-210/>

[7]<http://fakti.org/globotpor/quo-vadis-orbi/evo-prilike-da-vidite-na-delu-zapadnoukrajinski-ustasluk>

[8]<http://www.pravda.rs/2014/03/04/video-ukrajinski-neonacisti-porucili-svima-kojima-se-svidjaju-rusi-mars-tamo/>

[9]<http://fakti.org/rossiya/mid/moskva-zacudjena-drzanjem-eu-povodom-razgovora-eston-paet>

[10]<http://www.fakti.rs/globotpor/quo-vadis-orbi/pentagon-bice-izucena-molba-ukrajine-za-prosirenje-vojne-saradnje>

[11]<http://rt.com/news/us-sabre-rattling-ukraine-190/>

[12]<http://fakti.org/oruzje/us-standard/amerikanci-zbog-ukrajine-salju-osam-vojnih-aviona-u-litvaniju>

[13]<http://fakti.org/oruzje/us-standard/americki-raketni-razarac-trakston-ulazi-u-crno-more>

[14]<http://fakti.org/globotpor/quo-vadis-orbi/kijev-stiglo-300-stranih-najamnika-i-specijalisti-za-politicke-provokacije>

[15]<http://www.globalresearch.ca/the-privatization-of-war-mercenaries-private-military-and-security-companies-pmsc/21826>

[16]http://www.globalresearch.ca/the-ukrainian-pendulum-two-invasions-and-a-putsch-american-special-forces-in-ukraine-under-cover/5372257?utm_source=rss&utm_medium=rss&utm_campaign=the-ukrainian-pendulum-two-invasions-and-a-putsch-american-special-forces-in-ukraine-under-cover

[17]<http://srb.fondsk.ru/news/2014/02/03/shtainmaier-evropska-politika-protiv-rusiie-nema-buduhnosti.html>

[18]<http://fakti.org/globotpor/stajnmajer-rusiju-mozemo-iskljuciti-iz-g8-samo-na-stetu-zapada>

[19]http://serbian.ruvr.ru/2014_02_04/SAD-se-pripremaju-za-tenkovske-bitne-u-Evropi

Фонд стратешке културе
9.3.2014.

Борис АЛЕКСИЋ
(Подвукла – Искра)

Партијско робовање ‘демократским’ догмама спречило јединство патриотских снага

Као што је и било сасвим извесно, управо одржани парламентарни и локални избори, иако се у медијима представљају као симптом политичког земљотреса који је једној странци омогућио апсолутну власт, ипак нису променили ништа суштински на тмурном небу овдашњих политичких прилика. По очекивању, убедљиву и апсолутну победу, однела је владајућа Српска напредна странка, којој су ови избори управо и требали како би се *лишила коалиционих уцењивачких привезака.*

Болест партијашког система где је омогућено да 20–25 процената подршке у народу обезбеде апсолутну власт, поново је тријумфовала. А тријумфовала је поново и антисрпска опција, која већ годинама носи рухо СНС–а, као свог најснажнијег представника у данашњој окупираној Србији, где су владајуће странке обичне марионете западних центара моћи. А стварна власт у Србији већ 14 година налази се у страним рукама које коју кроз своје медије и амбасадоре, креирају политику у Србији и утичу на избор власти. И године за нама показале су да се владајућа СНС ни по једном свом ставу суштински не разликује од старих ДС–ових режима, иако су поједини кругови покушавали да је без икаквих основа прикажу као патриотску опцију. Међутим, истина је да је апсолутном **победом режимске опције, зајемчено даље и дубље стезање каиша како у погледу економских прилика, тако и у виду даљих националних понижења српског народа.**

Једина позитивна тековина протеклих избора, јесте слаб резултат ДС–ових фракција, као и дебакл Чедомира Јовановића и Млађана Динкића. Ови антисрпски пиони, изгубили су функцију коју су имали те су постали незанимљиви својим западним менторима, јер је владајућа СНС потпуно усвојила њихову наказну политику.

Дебакл патриотских листа (које се залажу против ЕУ и против издаје Косова и Метохије), а који се десио у извесној мери и на прошлим изборима, овога пута је био потпун. За неке је такав исход био предвидив, за неке је пак изненађење, али он **непобитно сведочи о старопартијашкој истрошености и јаловости.** Иако су све реалне процене указивале да ће само стварање велике патриотске коалиције сигурно обезбедити цензус за патриоте, а да појединачне листе имају много мање шансе, **партијашка сујета је многим помрачила ум, пре свега руководством СРС и ДСС.** Како год, суморна слика будућег парламента (без патриотске опције) представљаће сигнал и охрабрење режиму и свим непријатељима српског народа да истрају у својој антисрпској борби, па чак и да је унапреде. Такав неуспех патриотске опције је својеврстан куриозитет, имајући у виду да је данас **подршка ЕУ интеграцијама у народу слабија него икад.** Али то само говори о истрошености старопартијашког „патриотског” кадра ДСС и СРС, већ уморног и вишеструко компромитованог, који **робују–**

ћи либерал–демократским догмама не показује намеру да искочи из запреге Система.

Све у свему, и ови избори јесу ваљано огледало ниског моралног стања данашњег српског народа, упркос чињеници да **највећу групацију чине управо они који нису ни изашли на изборе.** Да ли то можда значи да ова групација која је најбројнија, а која обухвата још и оне који су поништили своје гласачке листиће, узорна за Србију? Наравно да не, јер **иако је ова групација углавном прозрела партијашко безобразје, иако је махом дубоко незадовољна постојећим стањем, добар део ње чине млаки људи без јасних принципа, који дезертирају од дужности да се на било који начин боре за свој народ,** покушавајући да нешто учине само за себе, а не видећи истину да се **истинска срећа појединца не може остварити уз равнодушност за интерес нације.**

И где се онда налази излаз? Насупрот свим врстама обмана и странпутица, ми тврдимо да је народу нужно преумљење као предуслов сваког препорода. Пре свега промена начина размишљања и понашања, која једина може створити армију политичких војника као чврсту базу за будући политички и економски препород. **Духовно дисциплинована армија, којој светосавље и завети предака не стоје само на уснама, и која не страхује од последица свог политичког активизма, ма какве оне биле.** Као тиха вода која брег рони, таква армија ће, изнедрена из малобројних незагађених извора здраве народне стихије, **сијати духом непоткупљивости и спремности на жртву.**

Знамо да многим засигурно овакав став делује као утопистичка борба против ветрењача, али нека се исти запитају, да ли ће се популарност „конвенционалних” политичких модела одржати у будућим фазама народног пропадања на свим нивоима? **Најаве да ће постизборна влада у Србији морати да „притегне каиш” и појача „штедњу”, отворено указују на будуће додатно унижавање овдашњег животног стандарда, као и на наставак пљачке и распродаје привредних ресурса у Србији.** Ипак, када се стање сасвим радикализује у социјалном погледу, оно ће кумулативно са учесталим националним понижавањима, рађати другачију свест и другачије политичко тло, погодно за јачање другачијих политичких опција, којима ће се народ окретати у све већој мери. Са таквом перспективом и таквим видиком, као једини дугорочни и ваљани рецепт за **истински препород Српства, истичемо стварање и јачање идеје о нужности промене владајућег духа међу Србима данашњице, а пре свега међу српском омладином.** Наоружана таквим схватањем, она ће се окупити и ступити у бој за разарање куле антисрпске окупације, националног понижења и социјалне неправде!

Д. Марковић

ПОРУКА БИРАЧИМА ДВЕРИ ПОСЛЕ ИЗБОРА

Покрет Двери је остао на ногама после овог политичког земљотреса и Двери су данас клица патриотског покрета отпора страном окупацији Србије.

Поштовани саборци, присталице и бирачи Покрета Двери,

Најпре желим свима Вама да се захвалим за изузетан напор, жртву и рад уложен у изборној кампањи. Показали смо да је Покрет Двери озбиљна и стабилна политичка организација, која има своје сигурно бирачко тело на које можемо да рачунамо. Скупили смо потписе 10 дана брже него 2012, имали пуну листу 250 кандидата за народне посланике, организовали бољу контролу изборног процеса, спровели атипичну и најкреативнију изборну кампању, једини понудивши нове политичке и економске идеје. Наше програмске тачке и слогане узимали су сви помало: од Ђиласа, Дачића до Тадића, Вучића и ЛДП-а. Показали смо да једини имамо свежину и оригиналност, да су Двери политичка будућност Србије. И што је најважније, наши бирачи упркос свим уценама и преварама верују у једну нову политичку идеју и спремни су да се за њу боре.

Србија је решила да поново уђе у неотитоизам и поверује лажном месији и новом Маршалу. Половина грађана Србије одбила је да учествује у одлучивању о сопственој судбини. Друга половина одлучила је да апсолутну власт да издајницима и преварантима.

Политички земљотрес одувао је испод цензуса некада моћне ЛДП, УРС, ДСС и СРС, посебно ЛДП и УРС који су уложили милионе евра у кампању. Покрет Двери је успео да има бољи изборни резултат од ЛДП и УРС, чак и од Тадићеве НДС на нивоу града Београда, и тиме показао и доказао да имамо јако упориште у бирачком телу. Није лако изаћи самостално на изборе, већ је огромно данас имати 4% гласова и бити међу неколико појединачно гледано најјачих политичких организација у Србији. Преко цензуса смо на Косову и Метохији, у Чачку и Краљеву смо трећи по резултатима, док су сви остали испод цензуса, а Владан

Глишић је са још два одборника ушао у скупштину општине Аранђеловац. Још стижу резултати и тек ћемо све анализирати и правити планове за даље.

Не можемо бити задовољни свеукупним изборним резултатом, али смо поставили сигуран темељ за опстанак и раст Покрета, који у овом тренутку представља једину истинску опозицију у Србији. Грађани Србије су и на овим изборима имали прилику да виде да једино Двери имају смелости да изађу на црту СНС-у, и тако ће бити и убудуће. Двери ће бити свуда тамо где су угрожени интереси Србије и наших грађана под новом влашћу.

У Србији је формиран НАТО парламент. На власт су дошли отворени агенти страних интереса. У наступајућем периоду чека нас велика борба за одбрану основних националних, државних, породичних и економских интереса. Србија клизи у банкрот, даљу распродају природних и привредних богатства и распарчавање државе. Покрет Двери је остао на ногама после овог политичког земљотреса и Двери су данас клица патриотског покрета отпора. То је велика политичка нада да ништа није готово и да настављамо борбу за слободу народа и државе.

Хвала свим саборцима на изузетном труду, свим присталицама на подршци, свим добротворима на прилозима и свим бирачима на политичкој храбрости. Нека то буде сигуран темељ даљем развоју нашег Покрета као једине истинске алтернативе страном окупацији Србије.

Урадили смо све што је било до нас, практично без икаквих средстава и у медијском мраку. Савест нам је мирна. Понудили смо Србији могућност да изабере. Створили смо темељ за модерну српску политику за 21. век.

Горе главе, радимо на даљем јачању нашег Покрета и супротстављању владајућем НАТО режиму у Србији. Још једном – хвала свима! Нема друге: Нека буде борба непрестана!

Двери, 17 март 2014.

Бошко Обрадовић

Анализа избора 2014.

ВИШЕ ОД ПОЛОВИНЕ ЉУДИ НЕ ЖЕЛИ ОВАЈ ПОЛИТИЧКИ СИСТЕМ – ТРЕБА ГА КОРЕНИТО МЕЊАТИ

...Мислим да су лажна обавештења ЕСП за поскупљење струје штампали они који стоје иза СНС. Њима је било важно да придобију патриотске гласове, и гласове оних који имају трауме из времена ратова и санкција и траже мир у држави.

Не треба потцењивати противника, очигледно се ради о интелигентним људима, а још имају могућност да прате (прислушкују, читају мејлове, убацију се у редове...) све нас, читају оно што пишемо, слушају оно што говоримо и – уче – и од нас.

О онима који излазе на изборе:

Што се тиче придобијања патриотских гласова, то су урадили тако што су мајсторски искористили све предрасуде које постоје о патриотском блоку и медијску сатанизацију из прошлих година. Али, и у вези петоколонаша (отпораша).

За обичног патриоту, дакле обичног човека из народа – из старијих генерација (пошто такви највише излазе на изборе) – који има родољубива осећања, слави славу, или не слави али зна све српске војводе, а није пуно упућен у политику, не користи интернет већ само гледа ТВ и чита новине, припадници Двери, Наши, Образ... су екстремисти, полукриминалци; за обичну жену средњих година или нешто старију, припадници патриотских организација су и женомрски, итд. (Због жена су у СНС толико истицали Зорану Михајловић, а од таквих жена сам најчешће чуо да за Двери кажу звери, а за Наше и Образ да су обични хулигани.) Јачање СРС са припадницима Образа и Наши, дугогодишња пасивна а антиевропска политика ДСС, и сада непосредно пред изборе појачана русофилска пропаганда Двери са позивањем на кримски (украјински) сценарио, маестрално је искоришћено од стране окупатора са овим лажним ЕСП обавештењима.

Успели су у многим људима да изазову ефекат да неки антидржавни и антисрпски елементи стоје из тог ЕСП обавештења – код патриотских гласача створили су утисак (захваљујући медијској лоботомији) да неки прозападни елементи (отпораша) стоје иза тога као у Украјини и желе да сруше патриотски СНС, а код оних који имају трауме из деведесетих, и не желе толико у ЕУ колико више не желе санкције и ратове, изазвали су реакцију да СНС и државу желе да руше управо неке такве снаге, које би нас вратиле у деведесете (радикали). Зато СНС обећава 100 милијарди инвестиција и ЕУ, знају да те људе занима само та тема – како ће да сутра има већу плату, посао, и ништа више од тога. Такви људи смеју се причи патриота о Космету, не занимају их више ни гејеви...

Зато је СНС добио толико гласова, а патриотске странке (ДСС, СРС, Двери) доживеле дебакл. Али, и УРС (пошто сада СНС обећава куле и градове). ДС је уништио сам себе.

Од 500 000 оних који раде у државним службама или на неки други начин са државом, у послед-

њих 30 година њих 200 000 је примљено преко СПС, плус мало купљених гласова из Јагодине и код пензионера и то је "тајна успеха" СПС. Тим гласачима смета прича о реформи бирократије, смањивању плата, пензија или отказима у државној служби, а посебно ако неко обећава ред, рад и дисциплину у државним институцијама...

О онима који не излазе на изборе:

Пошто је сада било више оних који су бојкотовали изборе, значи да је више оних који су разочарани радом патриотских странака. Више је од таквих гласача је из грађанског блока који су разочарани радом ДС, и сада ове Тадићеве странке, као и ЛДП (укључујући и Радуловића који није убедио гласаче из грађанског блока, а ни предузетнике/привреднике у Србији).

Млади и студенти, очигледно, масовно не излазе на изборе. Не знају за кога да гласају...

Победа СНС није убедљива. Добили су изборе због пар трикова (који су могући само ако котролишу медије и новчане токове) и **због куповине гласова и ситних махинација са бирачким списковима и слично** (опет, немогуће ако се не контролише државни апарат а то је могуће само уз дозволу окупатора). **Победа СНС је последица и (пре свега) тога што нико није понудио на овим изборима нешто конкретно, ново, другачије, права решења.** Очигледно је да **досадашње политике свих странака већина грађана више не прихвата. Ко хоће да сруши СНС мора све да мења из темеља, мора да се појави са потпуно другачијом политиком, реториком...**

Пошто половина грађана бојкотује изборе, а међу онима који су изашли има и оних који су против овог режима, овог система вредности, ових странака...то значи да је више од половине грађана Србије против овог система. Људи више не желе овај политички систем.

Најлакше је срушити систем. **Потребно је створити нов систем. Дакле, у Србији скоро све треба мењати, од државног уређења, привредног, образовног...система, до начина политичког организовања и организације избора.** То су теме за опозицију, односно, за оне који желе да руше СНС. СНС може да се сруши, али ако не постоје решења, ако нема контура новог система, то значи да нема људи који су носиоци тих промена, нема људи у које народ може да стекне поверење да знају шта раде и како треба радити.

Без елите нема народа. Ови избори су показали да је Србија остала без интелектуалне и духовне елите. А елиту не могу чинити само "патриоте", или само "грађани"...

СКК, 18.3.2014.
(Подвукла – Искра)

Никола Варагић

После изборне победе колонијалне управе, нужан је национални покрет и...

НЕПАРТИЈСКА ДРЖАВА НАРОДНОГ ИНТЕРЕСА

„Бетонирање” колонијалне управе у Србији, после ових избора, било је очекивано, па ипак, то није умањило ужас пред сликом српске скупштине у којој нема српских представика већ само промотера Новог светског поретка. То што су их бирали гласачи из Србије не значи да они јесу њихови представници, већ да је народ слућен, збуњен и пристао добровољно на превару. Све до ових избора мислио сам да је предизборна кампања један медијско-пропаганди циркус, ворхоловски спектакл, сад ми је утисак да је реч о масовној хипнози. Људима се стварају илузије страха („украјински сценарио”) али и наде и вере („будућност у коју верујем”) и они гласају на основу тих илузија а не стварности.

Стварност са нашим парламентом нема везе још од настанка вишестраначја. Скупштина не осликава социјално-економски живот Србије, и у њој нису представници ни конкретних области нити конкретних сталешко-струковних, друштвених, културних и економских носилаца народног живота. Симптоматично је да је после првих вишестраначких избора у скупштинским клупама било највише лекара. Лекари су људи од угледа у нашем народу, нарочито у мањим срединама. То што су други сталези били у запећку партијаше нје занимало јер важна је само политичка учинковитост.

Ти први избори су били по пропорционалном систему па су барем све наше области имале представнике у скупштини. По већинском систему долазимо у ситуацију да многе општине у Србији немају народне посланике. А, и оне које их имају као и да их немају, јер је посланик у демократско-партијском систему представник пре свега своје партије и заступа њене интересе, све друго је ирелевантно.

Већ 25 година наше главно национално представничко тело не осликава друштвену стварност нити заступа интересе народа. Међутим све до ових избора у њему је бар било политичких организација којима је био важан државни интерес. Данас тога нема! Имамо национално сабрање у којем је једина опозиција – партија која је усмерила Србију на безалтернативни европски пут, односно увела вирус „жутице” који је сад напредно мутирао.

Патриотске странке, организације и покрети су наступали у, чак, пет колона. Две изборне листе, заједно, нису добиле ни један одсто гласова, Двери су с обзиром на околности направиле добар резултат, а ДСС и радикали су скупо платили своју партијску себичност и одбијање формирања патриотског савеза. Сад се поставља питање у ситуацији институционалног nihilizma каква је њихова политичка перспектива? Рекао бих да је еквивалента њиховој спремности и вештини да се у ванинституционалном контексту боре за националне интересе. Мислим, да ће се две старе грађанско-патриотске партије у новонасталој ситуацији снаћи као рибе на сувом. Оне могу да функционишу само као део Система којем иманентно припадају, док су се дверјани у старту окупили као

несистемска група, која, додуше, још није пронашла начин како да прерасте у национални покрет. А, управо је формирање широког српског покрета отпора неопходно за сузбијање воље атлантиста и макар у потенцијалу, заштити виталних националних интереса.

У ситуацији кад патриотске политичке организације нису у институцијама система, кад немају своје медије нити новца, шта може да буде разлог окупљања и деловања једног таквог широког покрета? ИДЕЈА! Општенационална, јасносагледљива и делатна идеја. Зато, она мора да буде тросложна и да садржи:

С Национални идентитет, историјски код трајања који је у исто време начин живот, поглед на свет и систем вредности.

С Државотворност, а у садашњем, колонијалном стању потребу ослобађања државе и одбране животних народних интереса.

С Јасну представу како да у институцијама система буду заступљени сви представници који су носиоци друштвено-економске стварности, а што је у демократско-партијском систему немогуће.

Наше две старе грађанско-патриотске партије су потпуно окоштале и неделатне што се тиче прве и последње ставке. Што се тиче друге ту још нешто и раде, али поприлично јалово, због чега су и изгубили поверње у народу. Коштуничине демократе се декларативно залажу за државотворну обнову и „борбу” су свели на писање сопштења, а радикали су постали секта која чека Шешељев долазак из Хага.

Као стожер тог покрета видим организацију Двери. Они, пре свега делују као највећи идеалисти, на нашој политичкој сцени те отуда и имају највише енергије и харизме.

Двери имају идеју и свест да не смеју да се зачауре у „чисту политику” и да треба да прерасту у национални покрет, међутим, за сада не налазе начина како да то ураде. Дубоко верујем, да ће то успети када увиде да је сталешко-струковна стварност основа друштвеног уређења. Овакав пут јесте дугачак, и мукотрпан али једини исправан. Она политичка организација која основу свог рада буде поставила на департизацији државе и остваривању стварних народних интереса биће предводник једног општенационалног покрета отпора и ослобођења. За сад, највише капацитета за то имају Двери.

У сваком случају, сви ми, који се сматрамо искреним патриотама, морамо се ослободити сваке сујете, и имати довољно смирења да подржимо оне којима је Бог дао највише снаге и мудрости. У овој тамној ноћи они се још нису белодано показали. Али баш зато их морамо жарко ишчекивати и тражити. Живот наше Отаџбине нам то налаже!

Периша Димитријевић

СА КОМПАСОМ КА СОПСТВЕНОМ НАРОДНОМ ПУТУ – ИЛИ ЗА ВЕТРОКАЗОМ У ЛУТАЊЕ И БЕСПУЋЕ

На општу радост многих сексуално неживљених и емотивно неостварених љубитеља војеризма и конзумната порнографских садржаја, пре више година се на јапанској телевизији појавио извештај квиз у којем су учесници били на разне начине наговарани, врбовани и уцењивани да прихвате учествовање у експлицитним сценама сексуалног односа. Ако гледаност и исплативост узмемо као неприкосновено мерило успеха у медијском свету, онда се може рећи да је овај квиз због релативно мало уложеног новца, уз добру „идеју“ остварио значајан профит и био прилично „успешан“. У почетку су се млади Јапанци, а посебно Јапанке, занесени великом гледаношћу и приликама које се пружају онима који су преко ноћи постали „славни“, сами пријављивали за учешће у том квизу, а после забране јавног емитовања (увиделе су Јапанске власти да је ђаво однео шалу) његови творци су једноставно изашли на улице, и у правом смислу речи „салетали“ случајне пролазнице, уводили их у некакав импровизовани студио и настављали снимање да би квиз објављивали у неким другим медијима.

Поред уживања за горе поменуте структуре људи, овај квиз је, попут некаквог научно осмишљеног, али морално недопустивог експеримента, донео неке значајне чињенице, за социологију, антропологију, психологију, па и за политичке науке. На један крајње директан, сурово истинит и свакоме јасан начин, показала се тачна и необорива теза, да би поједини људи урадили све због пара. Баш све? О, да, баш све! Од случајно, на улици, изабраних пословних жена, новинара, медицинских сестара, или студенткиња које су једноставно кренуле у „шопинг“, уз веома мало нећкања, зарад шаке зелених новчаница и пролазне телевизијске славе, постајале су праве порно звезде. Та потпуна промена целокупног идентитета, то отварање тајних одаја личности у којима се крију друштвено најомраженије ствари, то тренутно, бесмислено и јефтино плаћено посрнуће, је верујем изненадило и саме креаторе квиза, али и потпуно разочарало свакога ко посматра људско биће као личност утемељену на моралним вредностима, и уздрмало наду онога ко још увек верује да ће у древној борби човечанства са исконским Искушењем, први однети победу.

Зашто ја ово пишем? Зато што не могу да не приметим ужасавајућу сличност описаног квиза, са оним што се заправо дешава у нашем друштву, а посебно са оним што се да видети у нашим медијима. Зарад новца и славе, зарад тренутне моћи и лажног успеха, наши „виђени“ људи, наше вође и узори младих, наша политичка, и културна псеудо елита се понаша исто као и ови несрећни Јапанци. Чак и за један степен (пакла) горе. **Код нас се та**

нагла промена, то дубинско преображење, уместо осуде и забране, чак хвали, подстиче и рекламира. А назива се тако невино и позитивно – реформе! Прогрес!

Само полако, читаоци и критичари, није ово предизборна пропаганда. Једноставно, при писању о моралу у друштву и та се тема не може заобићи. Искрено говорећи, **после дводеценијског искуства са неуспелом применом демократије у Србији, реч избори у мом стомаку изазива сличан осећај гађења као и реч педофилија.** Нешто што би најрадије да никад нисам ни сазнао да постоји, и нешто без чега би желео да могу једноставно и слободно да живим. На жалост, реалност је другачија. Децу морам да озбиљно припремим да не одлазе са игралишта „са непознатим чикама“, а и последице бирања и избора свакако ћу, хтео – не хтео, осетити на својој кожи.

Људи су овде тема. И то баш људи који после тих избора, долазе на водеће позиције и добијају прилику да ураде нешто за овај наш несрећни народ. Да, они и њихови рођаци и партијски послушници што су до јуче проклињали свакога ко је перфидно исисао новац из неког јавног предузећа или „преко везе дошао на државни посао“; армија новинара која је не тако давно писала све најцрње о новим победницима и увек медијског простора гладне хорде политичких аналитичара што су сваким својим текстом прижељкивали и прогнозирали пораз ових који чине власт. Сви се они, изненадно налазе у истој ситуацији као и она наивна јапанска студенткиња гледајући у отворену шаку пуну долара и заводљивог „водителја“ квиза, (а он ни мало не личи на Јику Шареницу) који им говори: „Промените се. Заборавите шта сте писали и обећавали, заборавите ко сте били и куда сте кренули, заборавите морал, разум, образ, савест, заборавите све. Послушајте мене и даћу вам сву власт.“ (драмска пауза).

И? Шта они бирају? Па знате и сами. Бирају „победу“. Бирају „успех“. Бирају „престиж“. Тврде да „преузимају одговорност, да је време за нове људе (њихове људе) и да нам предстоји тешка борба кроз коју ће нас они и само они довести до победе“. **Ко год да победи, говориће потпуно исто. А радоваће се само њихова странка, нико цео народ. Народ ће наставити да живи као што је живео и у време турског терора стежући каиш и шкргућући зубима док гледа најгоре између себе који „прелећу“ на другу страну и „учлањују се“ у другу веру, тврдећи да је „време да се старо реформише и да долазе нови људи на власт да би свима било боље.“** Иста мантра се одувек користила као алиби за недела и неморал,

Са компасом...

али никоме разумном она не може постати и доказ. Нико разуман не може пристати да му се зарад интереса промени целокупни идентитет, нити поверовати да је онај ко се у том правцу већ „реформисао” достојан да му буде вођа.

Ево шта каже Владика Николај: „О партијама и партизанству неће народ више да чује. Народ хоће само један програм, а то је јединство. Јединство ради образа српског. За партијама кукају само они који су једино кроз партије, а то значи кроз заваду народну, постајали нешто и значили нешто у овој земљи. Партијска подела и кавга служи само за то да се без труда и без службе дође до богатства.”

Нема се ту шта додати. У самој сржи хомо политикуса не стоји никакав патриотизам, жеља за променама на боље, идеали, вера. Не! Само похлепа. Брзо и неограничено богаћење. Правим разлику између политичара који је то по својој природи и човека који се бави политиком као начином борбе и отпора свепрожимајућој окупацији. На жалост, као по неком правилу или чак нашем проклетству, оне опције састављене од људи којима политика није у крви, се углавном боре да пређу скупштински цензус (Зар не постоји нека српска реч за то?) и плански су скрајнуте. Док они други, којима је лако заборавити шта се обећавало пред прошле, или већ које, изборе (ко то још уопште памти) и није им страна да се тренутно из корена мењају, како то већ потребе налажу; е ти нам кроје судбину, уче нас моралу и држе нам предавања о памћењу. Исти они што се ругају ономе у шта су се клели, поносе се газећи оно чему су друге учили, својим делима јавно потврђују да би због новца „и гаће скинули” и на самима себи примењују прву заповест неолибералне демократије која гласи: „Све је на продају”; да, исти ти нас, који нисмо са њима у конформистичкој и интересној симбиози, називају неприлагођеним, заосталим и пре свега неуспешним губитницима који су сами криви за свој тежак положај. (Опет драмска пауза). Па тако исто је и потурчена „елита” говорила својим бившим сународницима да су заостали и неприлагођени. Ове речи понављали су и новообраћени чланови партије средином четрдесетих година оном делу народа који „није пратио трендове” свог времена већ је остао веран свему ономе чему један човек који држи до себе и треба да остане веран.

Гледамо их све заједно ћутећи. А и када би им одговорили нешто, они то не би разумели. Не би разумели кога ми то чекамо, у кога се надамо, коме верујемо, за чији Суд живимо, кад је ето „сва власт у њиховим рукама”.

Ако пример са јапанским квизом није био довољно сликовит да онима што су изневерили идеале којима су обмањивали гласачко тело и напрасно се одлучили за промене, и свима онима који су не тако давно, хиљаде људи, из неког већ разлога позивали на револуцију, тражећи мало простора у медијима, а данас се из удобних фоте-

ља залажу за „одговоран приступ политици”, бар на кратко отвори очи да и сами увиде како ће их уцбеници историје описивати и народ памтити, ево још једне метафоричне слике: замислите какав би ужас био за један брод који изгубљен плови океанима када би случајно од знака које му даје ветроказ помислио да је стрелица компаса. Лутао би час лево час десно, час на исток час на запад, лутао би до изнемоглости док на крају не би сву своју снагу потрошио а његова несрећна посада душу на том вечном „путу за негде” испустила.

Лимени петлови на ветроказу, што се окрећу у правцу линије мањег отпора, сваки пут када мало јачи ветар дуне, управо јесу ти људи без принципа и без скрупула који нам воде државу, али не само они већ и сви ситни политичарчићи што прелећу из једног табора у други, што мењају странке и идеале као камељони боје и увек се дочекају на ноге, увек добију неку функцију. Не може се данас тврдити једно, а сутра нешто дијаметрално супротно. Па, људи моји, то вређа елементарну интелигенцију! То може само човек коме су ампутирани савест и образ, или ко је толико полетео у висине самовредновања и умишљања сопствених заслуга да себе посматра као Богом дану елиту која нема никакву одговорност да обичном народу полаже рачуне, већ само да издаје наређења. Нико не може предвидети каквим ће новим лажима та елита народ обмањивати да би оправдала промену правца на који су окренули ову нашу лађу. А ми тонемо. Заиста тонемо и то већ толико дуго да је скоро математички невероватно да смо још уопште живи.

Поменуо сам већ оно страшно турско доба које нам је осим рана оставило и искуство и наук. Ко је више допринео коначном ослобађању народа, хајдуци по шумама или калуђери по манастирима? Краљевић Марко лично, или песници (гуслари) који су његово поштење и јунаштво славили и семе свести о сопственом Путу целом народу посејали? Чување памћења је било онда, а и данас је примарни задатак за опстанак духа народа. А „ништа смо без снаге духа”, и као људи и као народ у целини! Само се увек сећајте ко сте и шта сте и ко су вам били дедови и биће вам јасно „којем се царству приклонити”. Спинована стварност, звучне паролe и све фразе из уцбеника мотивационе социологије употребљене у циљу рекламе „нових” вредности, постају смешни када се човек присети ко је он заправо.

Ми не можемо спасити цео народ, променити свет, извојевати победу којом ће се поносити наши потомци. Иако би можда и волели да тако нешто учинимо, Бог нам није наменио тај задатак. Можемо чувати народно памћење, бити зрно коме осим добре воље треба и благослов да падне на плодно тле; есенција која мора добити прилику да се помеша са већом количином тачности да би била храњива. До тада, не окрећите се за досадним лименим петловима, већ следите онај Пут који вам истински, опробани народни компас показује, а он води према Горе, у висине.

(Подвукла – Искра)

Марко Ковачевић

ГНУСНО САУЧЕСНИШТВО НАПРЕДЊАЧКЕ ВЛАСТИ У ВЕЛЕИЗДАЈИ ДРЖАВЕ И КОСОВСКИХ СРБА

Основни инструменти Североатланске алијансе која се последњих година динамично развија на Балкану, су: Акциони план за чланство, Савет за евроатланску сарадњу, програм Партнерство за мир, неформална регионална Управљачка група за безбедност југо-источне Европе (South East Europe Security Cooperation Steering Group), програм југо-источног процеса сарадње (South-East-European Cooperation Process), Савет за регионалну сарадњу (Regional Cooperation Council).

НАТО на Балкану непрекидно и доследно јача. Главна достигнућа су следећа: на самиту у Риги (новембар 2006) алијанса је донела принципијелно решење да се активира на Балкану – тада су БиХ, Црна Гора и Србија позване у савет за евроатланску сарадњу. На самиту НАТО у Букурешту (април 2008) алијанса је предложила *БиХ и Црној Гори да започну “интензивни” дијалог са НАТО, а са Србијом је био “појачан” дијалог у програму “Партнерство за мир”*. Албанија и Хрватска су постале чланице алијансе, Македонију од пуноправног чланства дели само проблем имена. Црна Гора (децембар 2009) и БиХ (април 2010) постају учеснице Акционог плана за чланство. Чикашки самит (мај 2012) потврдио је подршку алијансе атланском путу Западног Балкана. На сусрету министара иностраних послова земаља НАТО 4. децембра 2012. године донета је Резолуција о политичком развоју Западног Балкана искључиво у контексту процеса евроатланских интеграција.

Што се тиче Србије, за алијансу посебан значај има ликвидација борбене способности српске војске – некада водеће војне силе у региону, међутим, при том се очекује да њене поједине јединице могу учествовати у “миро-творачким” мисијама (у ствари – у војној агресији) НАТО пакта. НАТО посебно инсистира на примени Споразума о транзиту потписаног 18. јула 2005. године; учешћу Србије у Партнерству за мир, учешћу Србије у Радној групи Србија–НАТО по питању реформи у области одбране. Управо та структура практично обезбеђује садејство алијансе и српске стране у принудној и форсираној реформи српске армије по НАТО стандардима, укључујући перспективу учешћа српских јединица у мултинационалним операцијама. Такође се од Србије очекује садејство у промовисању дипломатских иницијатива алијансе на нивоу региона. НАТО је за Србију отворио неколико фондова, који између осталог покривају уништење “вишка муниције”. На сусрету српског председника и шефа алијансе у септембру 2013. године у Њујорку у оквиру сесије Генералне Скупштине УН, Председник Србије Томислав Николић је подвукао да је

Србија отворена за још ширу сарадњу, иако “неће променити правац”. Одговарајући, господин Андерс Фог Расмусен је игнорисао примедбу Т. Николића по питању неспремности кардиналне промене спољнополитичког вектора земље, указавши да је НАТО спреман корак по корак ширити практичну војну сарадњу и политички дијалог са Србијом. У 2013. години је било планирано 160 тачака узајамне војно-техничке сарадње Србије и НАТО, развијене су и неке раније непланиране мере. Тако је на пример у јулу 2013. године у Великој Британији основан још један велики фонд ради “ликвидације вишкова” технике и наоружања Србије, коју ће реализовати Технички Истраживачки Институт из Крагујевца.

У јуну 2009. године НАТО је на Косову реализовао реорганизацију Косовског заштитног корпуса (КЗК), касније их заменивши Косовским безбедносним снагама (КСБ) које су током лета 2013. године од стране НАТО стекле статус “пуне борбене готовости”. Влада “Републике Косово” током неколико наредних недеља планира да “Скупштини Косова” поднесе Пројект закона о оружаним снагама Косова и да почне званичну процедуру формирања армије Косова. Војска мора бити професионална, њен главни задатак је *обезбеђење територијалне целовитости Косова*. То значи дефинисање “легитимног циља” нове албанске армије формиране на основама некадашње ОВК, а тај циљ је – *српски север Косова*. Сходно томе, већ за неколико недеља Срби са севера Косова ће бити принуђени да воде тешку борбу за опстанак против уједињених напора Београда, Приштине и међународне заједнице и да се нађу лицем у лице са још једним моћним противником – албанским бојевцима из формација “легитимне армије”. Та армија чији костур представљају некадашњи “пси рата” ОВК “на основу закона Републике Косово” спремају се за интервенцију, војно-терористички упад на север покрајине. Динамика догађаја покреће механизам убрзања процеса регионалне војнополитичке консолидације и мобилизације пронатовских снага. То значи стратешко и тактичко јачање НАТО у региону.

Оружане снаге Косова (ОСК) ће имати 5 хиљада војника у личном саставу и корпус од 3 хиљаде резервиста, што одговара регионалним армијама. Фазе формирања ОСК су детаљно разрађене: током 2014–2016. године планира се промена “Устава Косова” и законодавног система који се односи на безбедносни сектор, од 2017 до 2019. године биће спроведена промена наоружања, куповина наоружања, опреме и муниције за испуњење нових мисија. Финална етапа (2020–2024) још није прецизно дефини-

Гнусно саучесништво...

сана – “повећање комплетирања личног састава, његова припрема и обука”. Уколико се испостави да је српско (или било које друго) становништво спремно да са оружјем у рукама брани своје животе, онда *сламање отпора неће чинити само албанска полиција него и албанска војска* која је стекла искуство за спровођење диверзантско-казнених операција против цивилног становништва. У оваквим околностима српско становништво у покрајини практично постаје Брестска тврђава и *вероватноћа повољног развоја ситуације за Србе практично не постоји*, пошто је немогуће супроставити се снагама обичних грађана систему – систему власти, систему казних јединица (косовске полиције, косовске армије). Да подсетимо, ти обични грађани су против своје воље увучени у систем власти Приштине по Бриселском споразуму, који је потписала српска влада са “владом Републике Косово” 19. априла 2013. године. *Када и како ће Приштина прећи на врућу фазу офанзиве на север Косова – то је само питање времена*. То је једна од најугроженијих тачака које могу да у блиској перспективи разруше регион.

Границе Косова са Албанијом и Македонијом су скоро непостојеће. Југ централне Србије (општине са албанском већином Прешево, Бујановац и Медвеђа) нагињу ка Косову, исто као и западни део Македоније, јужни и источни део Улциња, делови општина Плав и Рожаје (Црна Гора), југ Грчке (Епир). То је злослутна Велика Албанија која почиње да функционише мимоилазећи акте формализације, практично и “легитимно”. Центар албансе узајамне делатности смешта се на осовину Тирана-Приштина.

Међународна заједница у Приштини само на речима декларише “праведност”, мултиетничност”, “транспарентност” и “равноправне добросуседске односе” на Косову. Стварност је потпуно другачија. Да наведемо пример српских полицајаца који су по Бриселском споразуму прешли на службу у Косовску полицију. Они који су прешли у КП морали су да прођу седмодневну обуку у бази Вучитрн и добили су војну униформу. Српски полицајци који су својевремено спроводили антитерористичке операције против тзв. ОВК морали су да добију униформу из руку тих истих бојевика-командира из ОВК. Одлука о ликвидацији државних институција Републике Србије укључујући судове, армију, полицију и специјалне службе, екстерно пензионисање српских полицајаца у покрајини, представљало је “гашење српске државе метеорском брзином, као да никада није ни постојала. Пре њих су шиптари преорали наша гробља, запалили и порушили наше цркве и манастире. Само од доласка КФОР-а убили су и киднаповали 1500 Срба... Све смо доживели али ово чудо нисмо могли ни да сађамо да ће нас наша држава натерати да се на силу интегришемо у шиптарско друштво и да обучемо униформу УЧК... претили су нам да ће нас оставити без плата...”

На поновљеним изборима за градоначел-

ника Косовске Митровице 23. фебруара регистровано је присуство грба Косова на бирачким списковима и другим документима. Горан Ракић, кандидат који је на крају победио на изборима (“Грађанска иницијатива”, “Српска”) одлучио је да не одговара на питања медија о одсуству статусне неутралности избора. Најкарактеристичније је то што је његов политички супарник Оливер Ивановић (“Грађанска иницијатива – Србија, демократија, правда”) гласао у албанском затвору (по оптужници за ратне злочине Приштина му је одредила месец дана притвора). Драгиша Ђоковић, бивши посланик Скупштине Србије оценио је поновљене изборе као “фарсу и жестоки притисак на српски народ”. Према пристиглим подацима у северном делу Косовске Митровице ако је у јутарњим часовима регистрована ниска излазност бирача, то је средином дана било примећено оштро повећање изласка на биралишта – када је почео организовани излазак радника из институција и предузећа. У коначној рачуници на изборе је изашло 5.854 бирача (20, 63%). За Ракића је гласало 2.707 грађана. То значи да је 25 хиљада бирача бојкотовало изборе.

Бриселски споразум није оставио избор Србима. Они који су изашли на биралишта руководили су се разлозима “како би градоначелник био Србин”, у супротном случају, указује Душан Недељковић, “нама једино преостаје да узмемо оружје у руке и идемо у бој. Они (Албанци – А.Ф.) су све добили што су хтели али и даље инсистирају на своме”. На тај начин су се Срби са севера Космета нашли између чекића и наковња: неучествовање на Приштинским изборима гуши се од стране Београда (претње отпуштања и укидања социјалне помоћи), учешће суштински ништа не може променити, касније функционисање локалних органа власти биће остваривано по законодавству Приштине. Срби на северу покрајине – и то у великој већини – младе породице са троје деце (то је највећи показатељ у Србији), спремају се за масовно исељавање. Животни услови постали су неподношљиви. Поново су се појавиле претње физичког злостављања (колају приче о постојању спискова са чак 5 хиљада лица, по којима ће Приштина спроводити хапшења). Затварање Оливера Ивановића, Драгољуба Делибашића и Жарка Веслиновића, само су потврда најмрачнијих прогноза. *Српски грађани очајнички желе да буду саслушани, обратили су се СБ УН са захтевом да се формира независна комисија и упути на Космет како би се утврдило кршење елементарних људских права.*

Дакле, имамо прегруписивање и мобилизацију снага НАТО-а и његових сателита, који су интензивирали напоре у правцу насилних решења на Косову. У самој Србији, с обзиром да је у економском смислу земља на ивици колапса, ситуација је на ивици социјалне експлозије – није ни чудо што представници српског естаблишмента све чешће помињу босански и украјински сценарио. Безусловно, ситуација у Украјини већ се одражава на Балканки регион. Конкретно, Председник Републике Српске Милорад Додик указује на напоре за дестабили

(Крај на стр. 14/2)

СОЦИЈАЛНА НЕПРАВДА У СРБИЈИ И СВЕТУ

Између 0,01 супербогатих и три милијарде очајника

Јаз између богатих и сиромашних никад није био дубљи али на неки апсурдан начин истовремено „пумпа” статистичку слику, по којој је просечна плата у Србији у децембру била око 50.000 динара, иако већина радника има знатно мања примања

Група од 85 најбогатијих људи на свету, која би могла да се смести у један аутобус дабл-декер, располаже истом количином имовине као половина човечанства или 3,5 милијарди људи. Тај податак је резултат истраживања организације Оксфам (Oxfam), обављеног уочи Економског форума у Давосу, на којем свет није добио делотворан рецепт против финансијске кризе, док су економске теме остале у сенци мирољубиве офанзиве Ирана и иступа јапанског премијера, који је односе Кине и Јапана упоредио с Немачком и Британијом уочи Првог светског рата. Самит у Давосу није пружио одговор ни на питања галопирајуће социјалне неједнакости, о којој се у свету воде бројне социолошке дебате, а у Србији углавном ћути.

У недавно објављеној књизи „Капитал у 21. веку” француски економиста специјализован за економску неједнакост Тома Пикети констатује да је неједнакост неодвојива одлика капитализма али и да та неједнакост може да постане озбиљна претња за демократска друштва. Да ли је „невидљива рука” Адама Смита, која би требало да симболизује саморегулишућу природу тржишта, умешала прсте и у несразмерну расподелу богатства, установиће нека будућа дебата супротстављених школа економског мишљења, али вреди подсетити да је у друштвима која почивају на принципима слободног тржишта јаз између базе и врха, између веома богатих и драматично сиромашних, постао непремостив.

Покрет „Окупирај Волстрит” – који се јавио као спонтани вапај против економије која је довела до енормног богаћења један одсто Американаца док преосталих 99 процената падају у дугове преко гуше – погрешно је. Људи који живе у материјалном универзуму непојмљивом огромној већини становништва чине мање од једног процента. Реч је, наиме, о 0,1 или, по неким проценама, чак 0,01 одсто супербогатих.

Какво разумевање за проблеме људи који живе на ивици егзистенције, ма колику већину чинили, може да има глобална елита која, уз новац, у цепу држи и важне политичке играче? Додатни окидач за социјалне тензије могао би да буде веома ригидан став мултимилionера против социјалних, макар и минималних давања. Комунизам, утопија, демагогија – само су неке од етикете које се лепе онима који постављају оваква питања јер богати су своје богатство „заслужили и изградиле”.

У сада већ чувеном разговору двојице врских економиста – Пола Кругмана са Принстона и Тонија Аткинсона са Оксфорда – Кругман даје могућ одговор на ову дилему:

– Понекад читам коментаре на свом блогу, и има људи који кажу: „Оно што је моје, моје је, а прогресивно опорезивање значи да ми неко насилно одузима имовину.” О томе је бесмислено расправљати, али може се одговорити да сви живимо у истом друштву или, као што каже Обама: ниси ти то изградио. Ти ниси изградио тај пут, што не значи да ниси изградио своје предузеће.

О проблематичности тренда да најсиромашнији преузимају највећи део терета кризе, амерички председник је говорио још прошле године, упозоривши да није фер постављати исте захтеве пред најбогатије и најугроженије.

Шта о томе мисли „0,1 одсто” супербогатих, можда најбоље показује карикатура у „Њујоркеру”, на којој су приказани богаташи у смокинзима усред раскошне одаје, а један од њих каже: „Предлажем да се играмо пијења: Сваки пут кад Обама каже ‘неједнакост прихода’ испијмо по чашу ‘кло де вузоа’, берба ‘88’.

Сценарио као из стрипа америчког недељника није тешко замислив ни просечном Србину. Материјалне разлике последњих деценија су галопирајуће напредовале, па је од онога што се некад називало средњом класом остала само олупина. Јаз богати – сиромашни никад није био дубљи, али на апсурдан начин истовремено „пумпа” статистичку слику по којој је просечна плата у Србији око 50.000 динара. Чињеница је, међутим, да широм земље људи таворе с далеко мање новца од те суме, неки дословце на рубу преживљавања.

У међувремену које никако да прође, а које су обележиле сталне кризе и ратови, стасала је цела генерација коју обележава феномен да никада није знала за боље, па криза над којом се лamentsира у развијеном свету овде пролази као редовна појава. Приче о драконском „стезању каиша” у Грчкој и Шпанији, које подразумева укидање бонуса, тринаестих плата и свакојаким погодности, овде се доживљава као никад недосањани сан о просперитету. Статистика је толико суморна да криза о којој прича развијени свет изгледа као добар виц. Четвртина радноспособног становништва нема посао, готово трећина младих никада није изашла из земље, а истраживања показују да је бесперспективност осећај који из дана у дан има значајан проценат Срба. И поред оне народне да кашаљ и сиромаштво не могу да се сакрију, немаштина се у Србији и даље доживљава као лични пораз и срамота, а сиромаштво се прикрива нереалним статусним симболима. Својевремено су СОС маркети, намењени грађанима с ниском

Социјална неправда...

куповном моћи, забележили смањење броја купаца након што су увели правило да за куповину треба показати потврду о ниским примањима.

У једном таквом амбијенту, где је живот просечног човека, најблаже речено, скроман, истовремено је настала и класа ултрабогатих људи, који могу да парирају светским богатима. За разлику од својих колега са Запада, који су милионе згрнули вештим мешетарењем у капиталистичком поретку, највећи део домаћих богаташа до истог циља је дошао ловећи у мутном периоду „транзиције”. Већ је постало опште место да је *осовина бизнис–политика* најуноснији сектор у српском друштву, а контраст између житеља Куршумлије, као традиционално једне од најсиромашнијих општина, и богатог бизнисмена с Дедиња раван је најдрастичнијем латиноамеричком сценарију.

Не чуди стога што је хапшење Мирослава Мишковића, најпознатијег српског тајкуна, Александру Вучићу додатно подигло рејтинг, *упркос изостанку стварних економских реформи*. Приче о приватним авионима, вилама и базенима грађанима Србије који прехрањују породицу са 13.000 динара месечно делују као ехо са неке друге, далеке планете. Пад једног таквог „оноземаљског” лика дочекан је као симбол пада целог једног *неправедног система* и својеврсно олакшање за сопствене муке.

Упитани шта мисле, које је доба одликовала најмања друштвена неједнакост, средњошколци у Србији недавно су у једном истраживању одговорили сасвим очекивано – у социјалистичкој Југославији. Митологизација времена пред избијање ратова и крвави распад СФРЈ подједнако је утиснута у колективно сећање свих „народа и народности”. Готово фаталистички данас делују сетни стихови „Забрањеног пушења”:

„Било је то добро вријеме
све на кредит, све за рају, јаране
у ауто наспи чорбе
па у Трст по фармерке.”

Идеализована визија сеже још дубље у прошлост па је један део испитаника као социјално најправеднији период означио доба за време владавине Карађорђевића и Обреновића. Насупрот српским средњошколцима, последње светске студије указују да је, захваљујући модерним технологијама, субјективни осећај економске неједнакости данас мањи него раније.

„Пиво ће подједнако добро да се охлади и у фрижидеру који кошта 12.000 долара и у оном од 300”, могла би да буде суштина таквог приступа.

Апологете оваквог приступа не делују, ипак, ништа мање цинично од Марије Антоанете и једине једине њене реченице која је ушла у историју: Ако немају хлеба, нека једу колачел!

Политика, 2.2.2014.
(Подвукла – Искра)

Драган Вукотић

Гнусно саучесништво... (са стр.12)

зацију РС које предузимају западне невладине организације са циљем *“остварења политичких промена у Босни и Херцеговини”*. Главну реч *“води улица која жели да покаже како у Републици Српској нема органа власти”*. *“Ради супротстављања покушајима англо–америчких савезника да створе још једну “зону хаоса” у БиХ, Додик је позвао све друштвено–политичке снаге – власт, опозицију, невладин сектор и грађане Републике Српске да очувају мир и стабилност до избора у октобру 2014. године, а супротном – истиче Додик – “Република Српска ће се наћи у ванредном стању из кога нам више никада неће дозволити да заведемо поредак”*.

Потпредседник владе Србије Александар Вучић изабрао је супротан правац. У интервјуу за Си–Ен–Ен 21. фебруара он је изјавио да је ситуација у Украјини разлог због кога се власт у Србији труди да испуни све циљеве које је зацртала”. Тања Мишчевић, шеф преговарачког тима Србије са ЕУ, 24. фебруара 2014. године на текућој међународној конференцији посвећеној проблемима српске спољне политике и безбедности, дала је у великој мери индикативну изјаву. Конкретно, Мишчевићева је подвукла да ће *пут европских интеграција “веома брзо створити обавезу промене спољне и безбедносне политике Србије. Билатерална сарадња са Руском Федерацијом и другим државама мора бити модификована у складу са спољном политиком ЕУ”*. Помоћник српског министра иностраних послова М. Удовички је приметио да у том процесу *“постоје деликатни проблеми као што је редефинисање улоге НАТО и ЕУ, интероперабилности и друго”*.

Игор Лукшић, потпредседник црногорске владе, шеф дипломатије, потпредседник ДПС, 22. Фебруара је указао на *неопходност приступања Црне Горе НАТО пакту “као најбољем гаранту независности Црне Горе”*, приметивши да је *“војна неутралност за државу – најскупља ствар”*. Она – каже даље Лукшић – *“тражи изградњу самосталног система одбране, што за Црну Гору представља најскупљи вид одбране”*. Пред тога, Лукшић је одбацио идеју о *референдуму за приступање у НАТО као “вештачку”, у потпуности повезујући просперитет и безбедност Црне Горе са НАТО пактом, истичући нераздвојивост процеса европских и антантских интеграција*. Сада се влада Црне Горе спрема за НАТО самит који ће се одржати у септембру 2014. године у Великој Британији – како се очекује тамо ће Црна Гора добити позив заступање у редове алијансе.

У резултату свега реченог, Балкан се претвара у мобилизацијску НАТО тачку где се предузимају озбиљни напори ЕУ и НАТО да се подрију *“Балкански детонатори”* у региону како би се *балканске земље “престројиле” на позиције “бивалентне напетости” – у односу према Русији и према сопственом народу, суверенитету и независности својих земаља*.

FSK <srб.fondsk.ru>
25.2.2014.

Ана ФИЛИМОНОВА
(Подвукла – Искра)

‘Источноевропско пролеће’ у Украјини, БиХ и његова могућност у Србији...

ЗАШТО ЈЕ РУШЕН НОВИ СТАНДАРД?

Хаковање сајтова и уличне револуције одавно нису оружја Давида против Голијата, већ технике на које Голијат готово да има монопол

Драги пријатељи, поштовани читаоци,

Нови Стандард је поново пред Вама. Последњих недеља, слично као уочи избора 2012. године, одолевали смо бројним хакерским нападима. Најјачи, са једног сервера смештеног у Немачкој уследио је у уторак 18. фебруара увече. У току ноћи, када је напад изведен са 400 компјутера, запретио је да уништи сервер на коме смо били смештени и све остале сајтове који су се налазили на њему. Упркос својој заштити, сајт је био прилично оштећен. Успевали смо да га скрпимо и сваког од наредних дана покушавали да га вратимо, али напади су се сваки пут понављали једнаком силином.

Ово што је данас пред Вама није „Нови” Нови Стандард, већ недорађена верзија нашег новог изгледа, који смо припремали од половине децембра. На њему ћете наћи само најновије текстове, јер смо желели да се што пре поново појавимо пред читаоцима. Више од 20 хиљада текстова из архиве имаћете пред собом наредних дана, када ћемо имати времена да се побринемо и за то. Пред Вама је и дуго планирано ћирилично писмо, док ћемо наредних недеља, како будемо утезали сајт, омогућити и опцију на латиници за оне који више воле тако.

* * *

1. Кад је сајт оборен, нисам желео да се обраћам јавности, да издајем саопштења, нисам упирао прстом у кривце, нисам случај пријавили полицији. Због тога што нам је онемогућено право да радимо, нисам ни покушавао да стварам моралну панику у јавности. Зашто?

Зато што нисмо хтели да будемо део општег загађења српског јавног простора, чија се целокупна динамика, сем нешто часних изузетака, своди на реченицу Ивана Карамазова да ће „један гад (ће) убити другог гада”. Колики је само новинарски олош протеклих година и месеци закукао у том јавном простору како му је онемогућено право на рад, како га онолики центри моћи у Србији спречавају да грађанима саопштава истину? Колико је само тог полусвета, тврдећи да му прете зато што „руши табуе” (њихова омиљена синтагма), добило полицијског обезбеђења и почасту у Србији, у којој се јавна признања углавном додељују на срамоту не оних који су њима обасути, већ нас који то гледамо.

Нисам желео да стојимо у том реду, нити сам био спреман да тражим ту врсту емпатије, нити бих је – да будем сасвим поштен – добио. Зато смо трпели, радили и ћутали, плаћајући цену наше одлуке да се не мешамо у тај владајући дис-

курс. Ћутали смо и када је у априлу 2009. пресуђено штампаном издању Стандарда на ручку у једној београдској дипломатској резиденцији, на коме је увек спремна српска политичка и пословна елита негодовање амбасадора једне моћне земље на писање Стандарда протумачила као пресуду, њима дату да је изврше. Стандард је тада остао изван опште медијске еуфорије коју је изазвала посета Џозефа Бајдена Београду, показујући скепсу према његовој тадашњој идеји да се САД и Србија „слажу да се не слажу” о Косову и Метохији. Власт је тада поверовала, или се бар претварала да изгледа тако, како је пронашла формулу за добре односе са Америком, медији су поделили њено одушевљење, Стандард је јавно посумњао да је то тако, и преко ноћи остао без оглашавања. Тако је настао Нови Стандард, мањи од Стандарда таман за онолико колико компромиса није био спреман да направи.

2. Када је Борис Тадић пао са власти, одбио сам неколико мање или више примамљивих понуда да обновимо штампано издање. Рачунао сам и, нажалост, био у праву да још није време, и да мера слободе у Србији не превазилази величину Новог Стандарда са минималним бројем ангажованих људи и његових 15 хиљада читалаца дневно. Да ли сам погрешно? Да ли је Нови Стандард ипак превазишао меру слободе која је могућа у српским медијима? Или је он остао исти, а мера слободе се поново смањила?

3. Одговарајући на то, одговорићу и на питање које, претпостављам, највише интригира читаоце Новог Стандарда? Ко се ангажовао и зашто да нестанемо са мреже? Власт? Да, била је то власт, ако под тим подразумевамо оне који заиста управљају Србијом и њеним јавним простором, не излазећи на изборе. Не, то није била власт, ако под тим подразумевамо неколицину ликова који се појављују на телевизијама и сликају за новине, који излазе на изборе и које неупућени доживљавају као свет који влада Србијом.

Може ли то да се одреди конкретније? Може, али – пошто је цела ствар, како Нови Стандард већ дуже време настоји да укаже, много суптилнија и опаснија од оне коју видимо голим оком – то ће читалац морати да освоји целу причу.

4. Наиме, рушење Новог Стандарда догађа се у тренутку када у Кијеву започиње финале насилног уличног расплета. Готово сви српски медији о томе извештавају једним гла-

Зашто је...

сом, срамно дезинформишући грађане о тамошњим догађајима. Тако на српском читамо да у Кијеву гину само мирни демонстранти (уосталом, како се то наоружани људи који пуцају на полицију зову демонстрантима). Међу новинама посебно су се истицале једне, које су отишле толико далеко да су тврдиле како су „демонстранти” молотовљевим коктелима одговорили на Јануковичево извођење тенкова на улице. Као доказ, испод текста је ишао видео клип, на коме се видело како „демонстранти” „молотовима” са више страна засипају неку гвожђурију, која, међутим, није никакав тенк, већ обичан полицијски транспортер, каквим се излази на улицу свуда на свету где демонстрације запрете одвијању нормалног живота.

Речју, у Србији се о Украјини извештавало мимо праксе како се овде пише о спољнополитичким догађајима. Већ по томе што су прозападне снаге у тој земљи у српским медијима довођене у питање мање него домаћи заштићени владајући политичари за исто време, видело се да је толика контрола у третману Украјине догађања у тој земљи третирала као унутрашњи проблем чак важнији од домаћих избора.

5. Пре него што одговорим на питање какве везе има Украјина са рушењем Новог Стандарда, подсетићу читаоца на неколико важних изјава које су повезивале Србију и Балкан са кијевским догађајима. Ноторни Јелко Кацин, је 12. фебруара, само осам дана дана уочи почетка кијевског финала, у интервјуу за БХТ у Сарајеву надменошћу империјалног чиновника рекао следеће: „Ако пратите развој ситуације у Украјини, видећете за коју седмицу или две како ми поступамо према неодговорној политичкој елити. То ће бити поруке и за вашу политичку елиту”. Утицајни европски парламентарца Дорис Пак се 19. фебруара медијском сервису Европског парламента поверила како је „јакко дуго чекала немире у Босни и Херцеговини и у Украјини”, у којима, додала је, „политички лидери не желе да постигну компромис”, због чега ће „почети да слушају глас народа”. Претње су, бар што се Украјине тиче, остварене. Остали нека се припреме. Зато ћемо се претходно подсетити Кијева да видимо на који начин се то из Вашингтона и Брисела „поступа са неодговорном политичком елитом”.

6. Када се чинило да Кијев остаје заглављен у уличном насиљу и да се као последње решење намеће оштар одговор власти, она је тај одговор испланирала и најавила под именом „антитерористичке акције” украјинске полиције. Да би спречили слом „евромајдана”, у Кијев 20. фебруара долазе шефови дипломатије најутицајнијих и најзаинтересованијих земаља ЕУ – Немачке, Француске и Пољске. Претходно су из Брисела украјинске олигархе и недораслог Јануковича, огрезлог у корупцији и непотизму – који су знатно сузили број његових добитних

комбинација – уплашили најавом санкција и замрзавањем њихових рачуна на западу.

Европски преговарачи Штајнамајер, Фабиус и Сикорски од изгубљеног председника Украјине изнудили су, поред осталог, повлачење полиције и нешто што се могло назвати „пузајућом капитулацијом” – расписивање пре-времених председничких избора до краја године, владу са профашистичком опозицијом и смањивање његових уставних надлежности. Повлачење полиције са улица омогућило је да насиље уђе у завршну фазу. Када су наоружани типови са марамама и фантомкама на глави заузели парламент, испрепадани посланици, чак и они из Јануковичеве партије, помогнути са нешто претњи и батина, изгласали би све што се од њих тражило, а камоли Јануковичев опозив.

Тако су тројица дипломата ЕУ Украјину изручили профашистичким снагама на исти онај начин како је Чемберлен у септембру 1938. изручио чешке Судете Хитлеру. Истина, Хитлер је чекао пола године да прекрши Минхенски споразум и окупира целу Чешку, док је заточницима „евромајдана” за то требала цела једна ноћ.

Да ли се ЕУ тада осетила пониженом будући да је заложила свој ауторитет у споразум са Јануковичем, пристајући да буде гарант документа који није живео ни један дан? Није, био је то део плана, судећи према изјави шведског шефа дипломатије Карла Билта, који је од Јануковича дан касније захтевао да потпише одлуке Раде којима је фактички извршен државни удар. Није, судећи према изјави пољског шефа дипломатије Радослава Сикорског, једног од учесника у потписаном споразуму. У Украјини, рекао је, није извршен никакав државни удар.

7. Нагледала се Србија за последњих 20 година много минхенских споразума, изведених на њеном живом државном ткиву. Али зар се није у Кијеву отишло још један корак даље на том путу? Није ли украјинска претња темељна чињеница која ће данас и у будућности пресудно обликовати српску политику? Није ли Александар Вучић потрошио готово цео свој интервју америчкој мрежи Си-Ен-Ен да објасни како је Србија једна стабилна држава, тако далеко од онога што данас јесте Украјина и што се очигледно спрема Босни и Херцеговини? Није ли он, на крају, уплашен неким најавима?

Наравно, он веома добро зна колико је Србија стабилна и колико би било довољно ударничког рада српских медија – које, важно је рећи, не контролише он, већ исти они који су запалили украјински пожар – да се та стабилност распадне као мехур од сапунице. Говорећи о стабилности, још је важније знати, Вучић је заправо говорио о нечем другом. Он се закљичао да Србију води „одговорна политичка елита”,
(Крај на стр. 18)

Режим почаствује обећања Запада, а багателише привредне пројекте Руса...

ШАМАРА РУСИЈУ

Србију је 26. фебруара посетио аустријски министар спољних послова Себастијан Курц. Том приликом, како је јавио Танјуг, у Привредној комори Србије иницирано је оснивање Сената привреде Србије. Циљ те институције је да привреднике из Србије умрежи и подстакне на сарадњу са привредницима из Аустрије и Немачке поспешити извоз на европско тржиште. Почасни члан тог тела је постао и аустријски шеф дипломатије, Себастијан Курц. Осим што је присуствовао оснивању новог привредног тела, аустријски шеф дипломатије је дошао у Београд и да државном врху Србије саопшти да је будућност свих западних држава Балкана у ЕУ.

То је било довољно да аустријског шефа дипломатије прими председник државе Србије Томислав Николић, а да приликом оснивања Сената привреде Србије, (тела који ће тек можда бити корисно за српску привреду) у Привредној комори Србије буде и лидер СНС-а Александар Вучић, потпреседник владе Србије у оставци и вероватно нови премијер Србије, као и политичари из редова Напредне странке за које се већ сада претпоставља да ће бити нови министри. Не треба заборавити да је у Србији у јеку предизборна кампања, да су страначки функционери расути по целој земљи због страначких активности, па је долазак у Привредну комору Србије значио и нагли прекид предизборне кампање.

РУСИ У БЕОГРАДУ

С друге стране, у Београду је од 5. до 7. марта организована велика привредна изложба ЕКСПО РУСИЈА–СРБИЈА, на којој је учествовало 46 представника руских компанија из области енергетике, машиноградње и металургије, ваздушног и железничког саобраћаја, агроиндустријског комплекса, индустрије нафте и гаса, високо-технолошких иновација, телекомуникација, банкарства, медицине, фармације, образовања и туризма. Представило се 87 великих, средњих и малих предузећа из 17 региона Русије, као и компаније из Србије и других балканских земаља. Никада већа руска привредна делегација није била дошла на један такав економско-пословни скуп...

Другим речима Русија је, у овим данима, када је пред њеним границама у Украјини извршен насилни улични преврат, организовала велику пословну манифестацију, на којој је склопљено на десетине важних уговора за привреду Србије (најважнији међу њима је уговор о модернизацији српских пруга, чија конкретизација започиње одмах – види АМБАСАДОР ЧЕПУРИН ЗА „СРБИН ИНФО“: Руско тржиште је шанса Србије, почиње обнова домаћих пруга – који ће директно помоћи српску привреду и у њу упумпати на десетине милона евра. Значи, у питању су били конкретни послови садашњости, а не обећања о инвестицијама из ЕУ.

Међутим, на отварању изложбе ЕКСПО

РУСИЈА–СРБИЈА, у сред Београда, Русија је имала већу и значајнију делегацију него Србија! Руску страну су представљали, Руски амбасадор Александар Чепурин, народни посланик Сергеј Бабурин, бивши амбасадор Русије у Србији Александар Конузин, а свој поздравни говор су упутили министар спољних послова Русије Сергеј Лавров и заменик председника Државне думе Русије, С.В. Жељезњак.

Са српске стране је био Милан Бачевић, министар рударства у оставци (за којег се поуздано зна да неће бити министар у новој влади Србије) и Здравко Јелушић, потпредседник (не председник) Привредне коморе Србије. Најављено је било да председник Србије, Томислав Николић отвори изложбу ЕКСПО РУСИЈА–СРБИЈА, али се није појавио, нити послао поздравни говор, као ни најављена министарска енергетике у оставци, Зорана Михајловић, за коју се претпоставља да је или нови градоначеник српске престонице или нови потпредседник Владе Србије, после парламентарних избора који се одржавају 16. марта.

За званични Београд и могућу будућу владу Србије посета највеће пословне руске делегације, која је икада дошла у Србију није ни постојала, реакција на њу је била једна велика тишина.

„ШАМАР” РУСИЈИ

Е сад замислите да Србија пошаље у Црну Гору највећу, до тада привредну делегацију, која доноси црногорској привреди на десетине милиона евра, а та делегација буде на исти начин дочекана у Подгорици као што је државни врх Србије дочекао руску пословну заједницу?

Ни Мило Ђукановић, када је имао најхладније односе са званичним Београдом, није себи дозволио да на тај начин понизи власти у Србији, (као што је државни врх Србије игнорисањем понизио Русију прве недеље марта, на отварању ЕКСПО РУСИЈА–СРБИЈА).

И на крају шта треба да очекује Србија од Русије, када се према руској држави овако понела претходних дана. Да ли то значи да званична Србија одустаје, ради евроинтеграција, од пословне сарадње са Русијом или су власти у Београду притиснуте из западних центара моћи, због дешавања у Украјини, да у име њих „лупе шамар” Москви, какав се ни они не би усудили да ударе? Или је опет у питању примитивизам, глупост и површност владајућих елита у Србији, које пре верују лажним обећањима Запада од конкретних послова Истока који се могу остварити данас.

Мислите о томе када гласате 16. марта.

СИМ, 10.3.2014

Дејан Петар Златановић
Алексеј Димитријевић
(Подвукла и скратила – Искра)

Зашто је... (са стр. 16)

таман онаква *против које неће бити неопходно предузимати ни украјински ни босански сценарио.*

Шта то значи? Значи да смо на прагу „источноевропског пролећа”.

То је разлог зашто медији попут Новог Стандарда треба да нестану. Јер у томе што следи – да се послужим скоријим аналогијама – можете бити Катар, под условом да испуњавате све обавезе које би испуњавали они који би били доведени на власт *после „мирних демонстрација”*; можете да budete Египат, у коме ће власт бити замењена другом, много кооперативнијом и, што је још важније, са револуционарним легитимитетом, коме је, што се учинака тиче, само небо граница; а можете да budete и Либија, у којој пала крв још није опрана са улица. О чему се ту ради?

8. Дobar део Источне и Јужне Европе – од Србије и Републике Српске, преко Македоније и Грчке, до Бугарске и Румуније – тонући политички и економски под притиском свог прозападног геополитичког избора, доспео је до саме ивице. Владе у тим земљама, под великим притиском очајних грађана, чији су животи претворени у пакао, почеле су или се спремају да, без обзира на безнадежно прозападне корумпиране елите, преиспитају свој геополитички избор. Сасвим конкретно: како би, на пример, Николић, Дачић и Вучић могли грађанима Србије да објасне како није у њиховом интересу Јужни ток, за који је свако од њих лично гарантовао Москви, и како би могли да спрече да Јужним током и другим руским понуђеним инвестицијама пут Србије не продре и политички утицај? Веома тешко, наравно. Због тога је претња „источноевропским пролећем” још једна уцена пред Србијом, можда монструознија него све претходне, а било их је.

Те уцене за сад су произвеле два ефекта. Са једне стране, „реформе” које западне силе очекују у Србији ту су да отклоне сваку могућност преиспитивања њеног геополитичког избора и окретања сарадњи са Русијом. Јер *влада која се окрене Русији не може бити демократска*, а као таква мораће се суочити са уличним расплетом. Српска власт, и садашња, а будућа још више, гарантоваће свој курс и тиме што ће своје редове напунити и отворити се утицају годинама и деценијама доказиваних западних клијената, које тако нешто не би могло да западне ни на каквим изборима. Тај свет је дакле гаранција да неће бити никаквог застоја на српском путу у ЕУ. У то име тај свет добио је мандат да српске медије припреми за жељени расплет српске агоније, у њему треба тражити *оне који су покушали да онемогуће Нови Стандард.*

Није у праву онај коме ова дијагноза изгледа као амнестирање власти самим тим што

нико из њених редова није наручио рушење Новог Стандарда. Онај ко је то урадио, тај „нови пријатељ” српске власти, то је учинио позивајући се на њен ауторитет. Исто као што **одговорност власти не смањује пристајање на уцену „источноевропским пролећем”** јер она је најодговорнија за то што је Србија плодно тле за један такав крвав експеримент.

9. Читаоцима на крају остајем дужан одговор зашто су се на том индексу нашли Нови Стандард и још неки сајтови који су прошле недеље рушени и ометани, а не неки други? Зато што су „патриотски”? Не, многи сајтови који се убрајају у ту групу нису ометани. **Нови Стандард смета због тога што одбија да динамику српског политичког живота сведе на питање власти и опозиције**, упорно доказујући да у **Србији постоји и нешто што се може именовати као „надвласт”**. Зато што не верује да тензија између прозападне власти и прозападне опозиције у Србији решава иједно питање у Србији. Зато што јасно уочава опасност од уличног расплета, што не сматра за Србију добрим што се власт, колико год били критични према њој, **нашла пред том претњом**, и што је ту позицију осведочио пишући о Украјини.

„Патриоте” који прижељкују или више или мање гласно позивају на улични обрачун нису се показали непожељним у тој конструкцији, док у незнању уверавају своје читаоце да се овде ништа не може завршити без куке и мотике. Такви, они ће бити пожељан партнер, нека врста корисних идиота, који би све што се спрема **могли да започну, не знајући да они неће бити ти који ће то и да заврше**. Они који освештено упозоравају на опасност од грађанског сукоба, једнако притом критикујући власт, демистификују позицију сваког насиља, и оног „патриотског” и оног „роевропског”. Као најгласнији, најутицајнији и најупорнији у изношењу тих идеја, **Нови Стандард је морао да буде онеспособљен.**

10. Хаковање сајтова, захваљујући својим почецима, обично се везује за слику неких побуњених преинтелигентних клинаца, који разбијају заштите великих система, стварајући им проблеме. Тај топос Давида против Голијата једнако се везује за нашу перцепцију о револуцијама, у којима се понижени народ обрачунава са злим режимима који их тлаче. Нажалост, та слика нема ничег заједничког са истином. **Голијат је одавно овладао средствима гериле – и хаковањем и револуцијама – ради се само о томе да се он једним поступком мимикрије јавности представи мањим од Давида.**

Ако бисмо сви скупа почели озбиљно да размишљамо о томе, рекао бих да време у коме није било Новог Стандарда није било узалуд потрошено.

Нови Стандард, 24.2. 2014. **ЖЕЉКО ЦВИЈАНОВИЋ**
(Подвукла – Искра)

ПОВОДОМ ЈЕДНОГ ОБЈЕКТИВНОГ ЧЛАНКА О УКРАЈИНСКОЈ КРИЗИ У ПОСЛОВНОМ ДОДАТКУ ЕНГЛЕСКОГ `DAILY TELEGRAPH`

Згранути бесомучном противруском пропагандом и демонизацијом Путина поводом последњих догађаја у Украјини у свим великим британским медијима (од листова до телевизије, итд), претражили смо странице, наводно озбиљног конзервативног енглеског дневника `Daily Telegraph` од 16. марта, не због нас, јер нама су добро познати детаљи функционисања владајућег система капиталистичке демократије, већ да видимо имали просечан Британац, неку могућност да се објективније обавести о догађањима око њега и у свету. И нашли смо (и ниже превели за наше читаоце) чланак у редовном `Бизнис` (пословном) додатку `Телеграфа`, који се драстично разликује од свакодневне заглашујуће системске лажне пропаганде, од новинарских извештаја са терена до сваког уводника у овом `озбиљном` дневнику. Шта је циљ ове пропаганде? Управо просечан домородац (наводно `јавно мњење`), кога треба обрадити, припремити и придобити за будуће намераване мере и потезе власти. А ова пропаганда је дуго искуствено усавршавана, да је заиста редак просечан човек који јој не поверује.

Нисмо ми случајно набасали на чланак познатог економског аналитичара Лиам Холигана у пословном додатку Д.Т. Он почиње своју анализу тврдњом да догађаји у Украјини `засењују светска финансијска тржишта`. Пише је са становишта `великог посла`. А велики бизнис се успешно орјентише и послује у објективно процењеним условима и окружењу. Бизнис интересује истина о стању пословне средине и чињенице, а не пропаганда.

Отуда у овом чланку имамо готово све чињенице о Криму и узроцима Украјинске кризе. Од истине да су Руси имали право на 25,000 војника на Криму, те нису имали разлога да врше `инвазију` са 16,000, до чињенице да су САД организовале и финансирале хулигане на устанак у Кијеву, да принуде демократски изабраног председника Јануковича на попуштања и одступање од 15 милијарде долара вредног споразума са Русујом, који Украјину спасава од банкрота. А онда пошто је овај потписао уговор са тројицом министара ЕУ о наводном формирање владе `националног јединства` са `опозицијом`, ова уставно техничка и нелегална влада, опет на подстицај САД, једноставно поцепала тај уговор и покушала да ухапси и вероватно суди Јануковича. Враћајући се на интересе бизниса, Холиган указује на штетност овакве политике и намераваних санкција против Русије, јер јача већ учвршћену `осовину Москва-Пекинг`, а како она јача, тако се и моћ Запада, не само економска, смањује и сели на Исток. Он то исказује и насловом свог написа: `Зашто је Кина у праву о будућности Украјине`.

`Просвећени` верници капиталистичке демократије (они који држе сву власт у `демократским` земљама и одржавају њен мит да `демократија није најбоља владавина, али да боља не постоји`, те тако у заметку искључују сваку промену

`демократског` система власти), навешће овај усамљен Холиганов глас као доказ `слободе медија` у демократијама. Истина је да се овакви гласови чују и пропуштају, али шта је њихов учинак на масе хипнотисане баражем `истина` многобројних великих јавних медија? На масе никакав; загушен је и заглашен, стварно служи да одржава мит о `слободи медија`.

Кад је реч о `слободи медија`, ваља имати у виду да је демократија политичко наличје високог капитализма, његово оруђе и `спроводник` планова за стварање најбољих тржишних услова за пословање, цветање и рашћење капитала. Треба само погледати `анатомију` великих медија, рецимо у Енглеској, да се закључи о каквој се `слободи` ради. Може ли да се претпостави `слобода`, ако је близу половине најутицајнијих и најмоћнијих медија власништво новинске куће светског магната Мердоха. А и сви други масовни медији су у власништву сличних компанија високог капитала. Сви ти медији заглашно и једногласно пропагандно делују, када су битни интереси капитала у питању. И када би хтели (а неће, јер су и саме слушкиње капитала) влада и држава у демократијама, не би могли другачије да делују, јер не поседују утицајна масовна гласила. Сврсисхдо су их одавно `приватизовали`.

Па ипак када се баци поглед на медије у демократском друштву, добије се привидан утисак о неком њиховом шаренилу и различитости. За све је (капиталистичка) демократија догма која не допушта сумњу; једнодушни су у подржавању и одржавању мита о демократији (гласу народа). Привид разлика је у слоју друштва коме су намењени и на који треба да утичу. У основи сви пропагирају исту идеју или пројекат; разлика је само у стилу и начину обраћања. Различито се утиче на интелектуалце и друштвену `елиту` од широког пука, итд.

Слично је и са политичким странкама у изворним демократијама. Улога политичких партија у `профаном` свету је да додатно и острашћеније деле народ, поред већ `природних` интересних разлика које у сваком друштву постоје. Да спрече ову `разорну` природу партија, изворне демократије свде број странака на минимум, а њихове идејне и програмске разлике су мале и површинске, практично никакве. Уопштено, што `зрелија` демократија, то мање политичких странака. У САД постоје само две, у Енглеској три. Две су доминатне и смењује се на власти од избора до избора. Трећа, Либерали, служи кад резултати избора налажу, као коалициони партнер за формирање владе. У Енглеској све три партије су безусловни исповедници капиталистичке демократије и њених вредности (одатле је пре три века савремена демократија и потекла). И поред звучних имена, које би идејно требало нешто да значе, две највеће странке у Енглеској – Конзервативци и Лабуристи – добијају или губе изборе и смењују на власти, на релативно тривијалним и практичним питањима, рецимо, стопа дохотка после које појединац почиње да плаћа таксу држави, итд.

Повдом једног...

Најбољи пример спреге власти и капитала у демократијама је случај до недавно председника лабуристичке (радничке) владе, Тони Блера, (оног који је под лажним изговором да Садам Хусејин поседује оружје 'масовног уништења' увео Британију у рат Америке против Ирака, без одобрења Савета безбедности УН). Одмах по паду с власти, дао је оставку на чланство у партији, и по већ утврђеној традицији изслужених 'демократских' политичара, одао се бизнису. Поред тога, као утицајан члан светског демократског 'естаблишмента', добио је и званичан положај УН саветника за Средњи исток. Кажу да он данас наплаћује своја 'саветничка' излагања 100,000 долара на сат, а његово богатство се данас цени на 175 милиона фунти. Толико о оданости 'радничкој ствари' демократских политичара.

В. Димитријевић

Превод чланка Л. Холигана:

„Кримска грозница изгледа достиже свој врх. Док се држи референдум на овом црноморском полуострву, територија са 2 милиона становника и за четвртину веће од наше покрајине Велс, сучељавање између Русије и Запада се наставља и доминира светским вестима.

Прича о новом Хладном рату је дубоко узнемирујућа. Политичари на обе стране прсе се једни на друге и пред својим бирачима. Без сумње, односи између САД и Русије сада су на најнижем нивоу од распада Совјетског Савеза пре 22 године.

Мада могућност војног сукоба Исток–Запад остаје врло далеко, **рат речи засењује светска финансијска тржишта**. Инвеститори су забинути да кошкање између Москве и Вашингтона и банкротство Украјине, **може да изварничи још једну 'системску кризу'** стила Леман Банке.

Кримски гласачи ће скоро сигурно подржати тешње везе са Москвом. Две трећине њих су етнички Руси, дубоко озлојеђени што је **улична руља прошлог месеца збацила изабраног председника Украјине**. Иако је Виктор Јанукович постао непопуларан, **његов избор 2010, Организација за безбедност и сарадњу у Европи (ОБСЕ) оценила је као 'фер' и 'компетитиван'** у такмици са другим кандидатима. А његов реизбор требало би да буде тек 2015.

Јанукович би врло вероватно изгубио те изборе, јер би многи Украјинци који говоре руски гласали против њега. **Тај природан демократски процес, темељац на путу изградње украјинске нације, онемогућен је од стране каменујуће руље – хулигана отворено подржаних од Запада.**

На Криму, као и другим деловима Украјине где већина говори руски, **људи су забринути да су владе ЕУ и САД подржале протестни талас, препун гнусних десничара, који су насилно срушили изабраног председника.**

Шокирани су да је споразум, склопљен 22. фебруара и потписан од стране тројице министара спољних послова ЕУ, о влади националног јединства и

деталјно истражи позадине кијевских снајпериста који су убили 80 људи, једноставно поцепан.

Бесне да 'привремена' влада и нови парламент – формирани на начин супротан и несагласан не само са споразумом склопљеним прошлог месеца, већ и са уставом Украјине – практично немају везе са русофилним истоком земље.

Поврх тога, једна од првих мера нове владе било је **укинуће дуго очекиваног закона од 2012. године којим је руски проглашен службеним покрајинским језиком.**

Ова намерно потпаљујућа мера, огорчено је критикована широм земље, не само у крајевима где се говори руски, већ такође и у упориштима где се говори украјински. Ово су неки од савремених разлога због којих ће Крим да гласа да се прикључи Русији – разлог, који се наравно поклапа и са вековим заједничке историје.

Пишем све ово да подвучем да постоје две стране у свакој причи, а морам да кажем да **највећи број западних аналитичара приказују само једну. Узмимо руске трупе на Криму.**

По међународно ратификованом уговору од 1994, Москва може да стационира 25,000 војника на полуострву, не само у морнаричкој бази Севастопол, већ по свим базама полуотока.

По последњим руским и западним информацијама, њихов укупан број данас је 16,000. Ми стварно не знамо да ли су додатне руске снаге ушле у Украјину, те зато западни радио–коментатори, који су се до јуче држали 'инвазија', одговорнији међу њима сада говоре само руска 'интервенција' на Криму. Сигурно, да је инвазије било, наше радио–емисије биле препуне о њима. Не кажем да инвазије нема, већ само да тек треба да је видим.

Да, **руске трупе су можда изашле из својих база. Али шта би радила британска војска, рецимо на Кипру, ако би на острву дошло до побуне и опасност озбиљног крвопролића?** Шта би ми (и цео свет) очекивали да они учине? Очекивали би да напусте своје базе и оставе мир, вероватно водећи нарочито рачуна о безбедности британских држављана.

Осматримо такође и међународно право. **Москва сматра Јануковича још увек легитимним председником, који тражи одашиљање руских трупа у целу источну Украјину (што се није догодило), не само на Крим. Ако Крим огромном већином гласа да се прикључи Русији, противљење Запада може да се сматра супротстављањем вољи народа, повреда права самоопредељења установљеног Повељом Уједињених нација...**

У међувремено много облака замрачује међународно небо. **Пошто је Русија у питању, сви губе главу, падају у предконфликтно расположење, призивају високоморална становишта и – са мало обзира на чињенице – урличу о кажњивом одговору.** У таквом расположењу, министри спољних послова Европе би сутра могли да одобре санкције према Русији.

(Крај на стр. 22/2)

Обрзац за 'обојене револуције' широм света

Како је српска 'демократска' опозиција рушила сопствену државу

...Смена власти у Југославији у октобру 2000. само са стране чинила се неочекиваном, једноставном и сасвим логичном, чисто унутрашњом ствари Југославије. У ствари она се брижљиво припремала и реализовала по плану разрађеном ван граница Југославије.

За 10 месеци пре избора у СРЈ шеф немачке дипломатије Јоша Фишер заједно са државним секретаром САД *Медлин Олбрајт* тајно се састао у једној од просторија хотела Интерконтинентал у Берлину са најугледнијим представницима југословенске опозиције који су се договорили о кандидатури за председничку дужност. Био је означен акциони план, издвојена средства, написан сценарио како да се опозиција доведе на власт.

После извесног времена из Будимпеште у земљу је било прећутно пребачено 30 милиона долара, углавном из САД, како би се пред изборе снабдела опозиција компјутерима, телефонима и другом техником. Стотине активиста било је припремљено за тај рад у иностранству. Чак се и Веља Илић јавно хвалио колико је новца аутомобилом пребачено из америчке амбасаде из Будимпеште у Србију за рушење власти.

У 40 градова где је локалну власт представљала опозиција, стигло је око 45 милиона марака из Немачке под видом хуманитарне помоћи за директну подршку опозиције у Југославији. Део новца је узет из фонда немачког МСП, намењеног за Пакт стабилности.

Широко, али „врло и врло тајно“ пружана је подршка и опозиционим југословенским медијима. Новине су снабдеване хартијом, добиле су технику за штампу, а локалне радио и ТВ станице савремене предајнике, бесплатни доступ западним новинским агенцијама. И новинари су обучени на краткорочним курсевима у Немачкој. Од краја 1999. године за опремање опозиционих и независних медија у Југославији било је потрошено 4 милиона марака. А Дојче веле, уз сву прописану буџетску штедњу, инвестирао је 10 милиона за проширење свог емитовања на Југославију.

Истовремено се припремало јавно мњење у Европи и Америци, за које је демократија опозиције супротстављена диктатури постојеће власти. Како би се поколебали упорни Срби, око Југославије се звекало оружјем на маневрима НАТО-а. Светлост на крају тунела требало је да постане за Србе обећања да се одмах укину санкције и земља подржи економски.

Смена власти била је планирана за изборе. Још нису били објављени чак прелиминарни резултати, а опозиција је прогласила себе победником. Запад ју је одмах подржао.

Истовремено опозиција је припремала акцију непослушности на улицама престонице, ако руководство земље не положи своја овлашћења на први захтев. Опозиција је организовала уличне поворке у Београду и другим градовима Србије.

Митинге у престоници подржавали су добровљци из провинције који су стизали специјално припремљеним аутобусима. Симболични су постали

трактори који су ушли у град и представљали вољу народа за слободом. Манифестације су биле добро организоване и снабдевене свим неопходним.

Специјалну припрему у Мађарској су пролазили „посматрачи“ (по правилу из редова омладине) на биралиштима, које су учили како треба да се понашају за време избора.

Посебна улога била је поклоњена специјално организованим и припремљеним омладинским одредима Отпора који су подржавали опозицију.

Демонстранти су требали да створе привид негодовања читавог народа, масовност, непоколебиву вољу, непрекидност у одбрани демократије. Они су прво митинговали на улицама, затим су прешли на „нереде“: разбили су просторије Социјалистичке партије, запалили телевизију, упали у Скупштину, запалили је и уништили све гласачке листиће. Запад је пожурио да назове догађаје у Србији револуцијом, поздравео је свргавање Милошевићевог режима. Слободан Милошевић је био приморан да призна свој пораз.

Сценарио свргавања режима у Србији је био толико успешан да је практично без измене био примењен у Грузији и Украјини. При томе опозиционери Грузије су обучавани на територији Србије, а Украјине и у Србији и у Грузији. Ипак искуство постреволуционарног периода учи нас следећем. Ако САД неком и помажу да свргне власт, онда не зато да дозволе земљи да се успешно развија путем демократије. По правилу, држава губи право самостално да решава своју судбину и мора да за услуге плаћа ограничавањем суверенитета.

Тако су сменили власт у земљи коју дуго нису могли да разруше. Али остала је још Савезна Република Југославија, симбол непопустљивости, независности и самосталности. Требало је урадити тако да и ова држава нестане са карте Европе. Уз послушну демократску власт то је било лако. Овде више нису биле потребне револуције, већ пристанак врхушке политичких елита. Сценарио је изгледао овако: СРЈ претворити на неколико година у конфедерацију Србије и Црне Горе, а затим је поделити на две независне државе уз могућност даљег парчања Србије. И све је успело, чак мирније него што се претпостављало.

Хавијер Солана је стигао у фебруару 2003., предложио у уском кругу руководству Србије и Црне Горе да признају чињеницу прекида постојања такве државе као Савезна Република Југославија и да усвоје Уставну повељу, написану негде у Европи, која означава рађање нове земље преко ноћи. Он није наишао на отпор. Парламент у томе није учествовао. Договори у четири ока су означили престанак постојања државе која је имала скоро стогодишњу историју. На рушевинама Југославије појавила се „државна формација Србија и Црна Гора која није имала аналога у савременом систему међународног права и касније (2006) брзо и прилично безболно се распала на две државе. И то је учинио Хавијер Солана који је за Србе био ратни злочинац, бацао бомбе на њихову земљу 1999. године. Управо нејасни правни

Како је...

оквири нове државе омогућили су да се скоро без болно пређе на поделу већ Србије и Црне Горе, на одвајање Србије од Косова. После 2000. године Косово и Метохија се корацима од седам миља приближавала независности.

При новој власти активизирана је сарадња са Међународним трибуналом за бившу Југославију, био је ухапшен бивши председник Слободан Милошевић. Западна заједница добила је право да на територији Југославије решава већину питања, укључујући кадровска, војна, и чак постојање саме државе. Национални, културни идентитет Србије, као и патриотизам постали су у медијима нежељени појмови. Такође је био учињен покушај да се стави под контролу влада армија, специјалне службе, МУП. У армији је започела реформа која је дотакла пре свега официрске и генералске кадрове.

Тужно је говорити о томе да се у Србији и Црној Гори десила ревизија резултата и садржаја рата у Хрватској, БиХ, на Косову. Она је означена процесом *самобичевања, признањем кривице Србије за многобројне жртве у ратовима на територији Хрватске, бивше Босне и Херцеговине*. То је довело до тога да насиље над српским народом и Србијом (од санкција до бомбардовања) прећутно буде прихваћено као примена заслужне казне за политику 90-их. Осим тога, такав став морално оправдава дејства агресора на Балкану. Без обзира на то што се 73% становништва Србије изјаснило против НАТО-а, а 52% против програма Партнерство за мир, влада отворено говори о сарадњи са Северноатлантским блоком, а у Европи и САД не сумњају да ће све балканске земље обавезно ући у НАТО. Услови придруживања програму Партнерство за мир прилично су строги: сарадња са Међународним трибуналом, реформа оружаних снага и ситета одбране по систему НАТО-а, као и прекид свих веза са армијом Републике Српске. Србија је већ закључила неколико прилично судбинских споразума са НАТО-ом (О копненим линијама комуникације, 2005; Спорзум о безбедности информација, 2008; низ договора са САД и сл.), који проширују могућност додатног размештања трупа НАТО-а на Балкану, њихове дислокације и прегруписања за даље пребацивање у друге регионе, као и контроле над армијама некада непослушних балканских држава.

Смена политичких елита у Србији проглашена је на Западу успешном, сценарио плодотворним. И они га тиражирају под руководством САД, истина, већ српски момци. Срђа Поповић је на челу групе под називом КАНВАС и обучава (не)насилним методама смене власти све које пожелеле. Поповић није оригиналан. Он популарише у масама теорију америчког филозофа Џина Шарпа који је за потребе америчке обавештајне службе проучио и описао искуство борбе за смену власти. Срђа Поповић усрдно дели своје искуство свргавања власти са опозицијом многих земаља света. И Белорусија, Украјина, а сада и Босна и Херцеговина нису изузетак. Догађаји у Украјини треба да буду вакцина руској политичкој елити, како би препознала планове за смену политичке власти које тако дуго смишља Вашингтон и код нас.

Глас Русије, 28.4.2014.
(Подвукла – Искра)

Јелене Гускова

Повдом једног... (са стр. 20)

То би било лудило – делом јер се ради о комплексној ситуацији у којој су културне и политичке снаге у питању. Многи локални покрети су озлојеђени, у праву су, и следе своје националне интересе. Шта се све то нас тиче?

Мада се може дискутовати да ли су санкције препоручљиве, оне би поред тога биле и дубоко контра-продуктивне, не само економски. Трговина ЕУ-Русија је порасла од 90 билиона у 2002. на 335 билиона евра 10 година касније. Русија је осма највећа светска економија, европско друго по величини тржиште и снабдева Европу трећином природног гаса. Западне банке су уложиле 242 билиона долара у Русију, у поређењу са инвестицијом руских банака на Западу од 160 билиона. Ова трговинска стварност, поред других огромних директних инвестиција водећих САД и ЕУ фирми, значи да санкције не би укључивале само трговину, те стога не могу бити ништа више од симболичног замрзавања имовине неколицине појединаца.

Претња 'значајним последицама' које ми не би хтели нити могли да спроведемо, поткопава Запад, слабећи његов позитиван утицај који смо могли имати на догађаје у Украјини. Пошто смо тада интервенисали таквом ратујућом и високпарном реториком, уродило је да наш утицај до сада остане негативан.

Вероватно највећа штета коју смо направили – чак иако се санкције не догоде – јесте дипломатска, јер штети не само одосе са Русијом, него и са њеним много моћнијим савезницима. Пре неки дан је и Кина ушла у метеж.

'Не видимо никакав разлог за санкције' – рекао је овог викенда Ши Мингд, кинески амбасадор у Немачкој. 'Санкције могу да изазову противмере и зачну спиралу поремећаја непредвидивих последица'. Кинези препоручују стрпљење и позивају на разговоре после референдума. 'Време је да Западне силе напусте хладно-ратовски начин мишљења' грмела је прошле недеље кинеска државна агенција Хинхуа. Не чини ми задо-вољство да ово пишем, али изузев ЕУ и САД дипломатских кругова, огромна већина људи магде у свету који прате догађаје у Украјини, хоће да мисли да су Кинези у праву.

Мада дуго непријатељи током трајања Хладног рата, Русија и Кина су изградиле озбиљне комерцијалне односе преко међусобне 2,700 миља дуге границе. Билатерална трговина је порасла седмоструко од 2002, на скоро 100 билиона долара годишње, јер обе стране знају међусобну компатибилност – између највећег светског енергетског извозника и најмногољудније светске нације и највећег произвођача. Кинеска потражња агрикултурних производа и челично и угљено-базираног увоза, значи да је Украјина данас, њен други највећи трговински партнер, наравно после Русије.

Настајање руско-кинеске осовине је једна од најмање запажених појава нашег времена. Што је она јача, то више моћи Запад препушта Истоку. Наш одговор на догађаје у Украјини јача односе између Москве и Пекинга, сједињујући их у супротстављању нашем деловању. Озбиљна дипломатска штета је направљена – а може да буде још много гора.

(Подвукла – Искра)

Лиам Холиган (Liam Halligan)

ИЗ ГОВОРА ПРЕДСЕДНИКА В. ПУТИНА О ПРИСАЈЕДИЊЕЊУ КРИМА РУСИЈИ

S Кримљани су на референдуму сами одредили своју судбину – први пут у историји. А шта ми слушамо данас од наших колега из Западне Европе и из Северне Америке? Говоре нам да кршимо норму међународног права. Добро је што су се сетили да постоји међународно право и хвала им на томе – боље касно него никада!

S Кримске власти су се позвале и на познати косовски преседан, преседан који су направили сами наши западни партнери, што се каже – својим сопственим рукама, у ситуацији која је апсолутно аналогна кримској признали су отцепљење Косова од Србије за легитимно. Притом су свима доказивали да никаква дозвола централне власти земље за једнострано објављивање независности није потребна

S Американци су 17. априла 2009. године послали Међународном суду у време процеса о Косову: „Декларације о независности могу, а често се тако и догађа, кршити унутрашње законодавство. Међутим, то не значи да је дошло и до кршења међународног права”

S Сами су то писали, трубили о томе по селом свету, натерали све да то признају, а сад негодују. Због чега? Деловање Кримљана потпуно се уклапа у ту, да тако кажем, инструкцију. Због чега се оно што је могуће Албанцима и Косову (а ми се према њима односимо с уважавањем), забрањује Русима, Украјинцима и кримским Татарима на Криму. Опет се намеће питање, зашто?

S Они су поверовали у своју изабраност и ексклузивност, у то да им је дозвољено да одлучују о судбини света, да у праву увек могу бити једино они. Они делују онако како им падне на памет: час овде, час тамо, примењују силу против суверених држава, формирају коалиције по принципу „ко није с нама, тај је против нас”

S Данас желим да се обратим и народу Сједињених Америчких Држава, људима који се још од времена оснивања те државе, од доношења Декларације независности, поносе тиме што је слобода за њих изнад свега. Зар тежња становника Крима да слободно изабере своју судбину није иста таква вредност? Схватите нас!

S Обраћам се и народу Украјине. Желим, драги пријатељи, да ме чујете. Не верујте онима који вас плаше Русијом, који галаме да ће за Кримом поћи и други региони. Ми не желимо поделу Украјине. Нама то није потребно. Што се тиче Крима, он је био, и остаће – и руским, и украјинским, и кримско-татарским

S Ми нисмо против сарадње са НАТО, уопште не. Ми смо само против тога да једна војна алијанса, а НАТО при свим својим унут-

рашњим процесима остаје војна организација, газдује око наше оgrade, непосредно испред наших кућа или на нашим историјским територијама

S Напросто не могу то себи да представим да ми сутра путујемо у Севастопол у госте натовским морнарима. Они су, узгред речено, у већини одлични момци, али нека они нама долазе у госте у Севастопол, а не ми њима

S Нама данас прете санкцијама, али ми и онако живимо у условима целог низа ограничења, чак веома битних за нас, за нашу економију, за нашу земљу. На пример, још у периоду „хладног рата” – САД, а за њима и друге земље, забраниле су продају СССР-у великог списка технологија и опреме. Данас су они формално укинута, али само формално јер су многе забране и даље на снази

S Имамо све разлоге да сматрамо да се фамозна политика обуздавања Русије, која се спроводила и у 18, и у 19, и у 20. веку, наставља и данас

РУСКИ лидер Владимир Путин за своје „кримско обраћање” парламенту и нацији није случајно одабрао Кремљ, а унутар њега – Георгијевску дворану националне славе.

Самом обраћању присуствовали су комплетни састави Савета Федерације и Државне Думе, прве личности свих руских федералних јединица, председник Државног савета Крима Владимир Константинов и кримски премијер Сергеј Аксјонов.

Поздрављен устајањем и дугим бурним аплаузом, Путин је рекао:

„Добар дан, уважени чланови Савета Федерације, уважени посланици Државне Думе! Уважени представници Републике Крим и Севастопоља – они су овде, међу нама, грађани Русије, становници Крима и Севастопоља! (аплауз)

Поштовани пријатељи, данас смо се окупили због питања које је за нас од животног и историјског значаја. На Криму је 16. Марта одржан референдум који је протекао у пуном слкаду са демократским процедурама и међународно-правним нормама.

У гласању је учествовало више од 82 одсто бирача. Више од 96 одсто се изјаснило за присаједињење Русији. Ове бројке су више него убедљиве.

Да би се схватило зашто је направљен управо овакав избор, довољно је знати историју Крима, знати шта је Русија значила и шта значи за Крим, а шта Крим за Русију.

На Криму је буквално све натопљено нашом заједничком историјом и поносом. Ту је древни

Из говора...

Херсонес у којем се крстио свети кнез Владимир. Његов духовни подвиг – окретање православљу – предодредио је заједничку културну, вредносну и цивилизацијску основу која обједињава народе Русије, Украјине и Белорусије.

На Криму су гробови руских војника чијом храброшћу је Крим 1783. ушао у састав Руске империје.

Крим је и Севастопољ, град–легенда, град велике судбине, град–тврђава и Домовина руске црноморске ратне флоте.

Крим су и Балаклава и Керч, Малахов курган и Сапун–гора. Свако од тих места свето је за нас јер су то симболи руске војничке славе и невиђеног јунаштва.

Крим је и јединствена легура култура и традиција разних народа. И тиме је налик на велику Русију у којој током векова није нестао нити се растворио ни један етнос. Руси и Украјинци и кримски Татари и представници других народа живели су и трудили се на кримској земљи једни поред других, чувајући своју самобитност, традицију, језик и веру.

Уосталом, од данашњих 2.200.000 становника кримског полуострва – готово милион и по су Руси, 350.000 је Украјинаца који претежно говоре руски као свој матерњи језик и око 290–300 хиљада кримских Татара чији је добар део – како је референдум показао – такође оријетисан према Русији.

Да, био је период у којем је према кримским Татарима, исто као и према неким другим народима СССР, била учињена тешка неправда. Одмах да кажем: од репресија су тада пострадали многи милиони људи разних националности, а највише, наравно, Руса.

Кримски Татари су се вратили на своју земљу. Сматрам да морају бити донете све потребне политичке и законодавне које ће завршити процес рехабилитације кримско–татарског народа, одлуке које ће повратити њихова права и потпуно им вратити углед.

Ми се са уважавањем односимо према представницима свих нација које живе на Криму. То је њихова заједничка кућа, то је њихов завичај и зато ће бити правилно да на Криму – знам да Кримљани ово подржавају – буду три равноправна државна језика: руски, украјински и кримско–татарски (аплауз).

Поштоване колеге! У срцима и у свести људи Крим је увек био и остао неодвојиви део Русије. Убеђеност у то, заснована на истини и правичности, била је непоколебљива, преносила се са колена на колена и пред њом бу били немоћни и време и драматичне промене које смо преживљавали, које је преживљавала наша земља током целог 20. века.

Бољшевици су после револуције из различитих разлога – нека им је Бог судија – у састав Украјинске савезне републике укључили вели-

ке територије историјског југа Русије. То је било урађено без узимања у обзир националног састава становништва, а данас је савремени југоисток Украјине.

Потом је 1954. године уследила одлука о укључивању у састав Украјине и кримске области. Успут је предат и Севастопољ, иако је имао савезни статус. Иницијатор свега био је лично шеф комунистичке партије Совјетског Савеза Хрушчов. Шта је био његов мотив за све то – тежња да задобије подршку украјинске номенклатуре или да заглади сопствену кривицу за масовне репресије у Украјини током 30–их година – нека разјашњавају историчари.

За нас је важније нешто друго: то што је та одлука била донета уз несумњива кршења тадашњих уставних норми. Питање је било решено кулоарски, по принципу ја–теби–ти–мени. Природно, у условима тоталитарне државе – становнике Крима и Севастопоља нису ништа ни питали. Просто су их довели пред свршен чин.

Људи се се, наравно, и тада питали: због чега се Крим на пречац нашао у саставу Украјине. Све у свему: и то се – треба и то рећи јер сви то разумемо – доживљавало као нека формалност јер су се територије предавале у оквирима једне велике земље. Тада напросто нико није могао ни да замисли да Русија и Украјина могу не бити заједно, да могу бити различите државе. А управо то се догодило.

То што се чинило невероватним – постало је, на жалост, реалност. СССР се распао. Догађаји су се развијали тако брзо да је мало ко од грађана схватао сав драматизам тадашњих догађања и њихових последица.

Многи људи су се – и у Русији, и у Украјини, а и у другим републикама – надали да ће новонастала Заједница Независних Држава бити нова форма заједничке државности. Јер, били су им обећали и заједничку валуту, и јединствени економски простор, и заједничке оружане снаге, али је све остало на нивоу обећања, а велика земља је нестала.

Зато је Русија, када се Крим одједном нашао у другој држави, схватила да је нису просто покрали, него – да су је опљачкали.

Треба отворено признати да је и сама Русија, омогућивши параду суверенитета, допринела распаду Совјетског Савеза, а да је приликом оформљивања распада СССР – заборавила и на Крим и на главну базу Црноморске флоте – Севастопољ. Милиони Руса су тада заспали у једној земљи, а пробудили се у иностранству, поставши преко ноћи национална мањина у бившим савезним републикама. Руски народ је постао један од најподељенијих, ако не – најподељенији народ у свету.

Данас, заправо недавно, имао сам прилику да после много година, чујем како Кримљани говоре да су тада – 1991. године – прешли из руку у руке као џак кромпира. Тешко је не сложити се са тим...

18.3.2014.

Сајт: Председник Русије

Још једна паралела са распадом Југославије и Србије

УКРАЈИНСКА ШАХОВСКА ТАБЛА

У својој чувеној књизи „Велика шаховска табла” Збигњев Бжежински је одсликао геостратешке планове САД по питању прекрајања света. Посебно место у њој заузима руско пространство и управо тада се први пут чула позната формулација „Без Украјине Русија никада неће постати велика држава”. Данашњи догађаји у Украјини постају материјална потврда те стратешке поставке америчких владајућих кругова.

„Демократски преврат у Украјини” иза којег стоје специјалне службе САД, Стејт Департмент, медији и невладине организације, представљају део ширег плана по питању истискивања Русије из тог животно важног дела европске територије и слабењу њеног утицаја на тој територији. Иза наизглед хаотичних догађаја украјинског „Мајдана” стоје добро промишљени и разрађени начини дејстава које су разрадили амерички стратеги. Да би лакше схватили како то изгледа, можемо се послужити начином који је предложио Бжежински – да представимо Украјину у виду шаховске табле, са фигурама распоређеним на њој.

Но, само што почнемо да разматрамо распоред снага на тој „табли”, и нехотице се сетимо процеса који су произашли у Србији средином деведесетих година и који се до данашњег дана још нису завршили. Ту има много сличности.

Као прво, обе земље имају претежно православну словенску популацију, што у очима Запада одређује њихову дубинску оријентацију према Русији. Та околност је у очима западних стратега толико „криминална” да су они спремни да иду на екстремне мере да би се то искоренило. Они су то у Србији већ демонстрирали. На реду је Украјина.

Као друго, у обе земље постоји агресивни инославни елемент који Запад користи за своје циљеве. У Србији су то косовски муслимански националисти, у Украјини – унијати Западне Украјине и расколници филатеровске „цркве”.

Подела Србије остварена је по етничким и верским основама путем крвавог отцепљења Косова и Метохије по сценарију САД и НАТО.

Сада се сенка поделе надвила над Украјином и она је иницирана од стране национал-фашиста Западне Украјине, које су узели у заштиту исти ти лутководци. Наступи унијатских попова на страни националиста и провоцирање канонске православне Цркве, представљају озбиљан фактор у развоју тог конфликта. На шаховској табли Украјине главну фигуру црних представља управо зверски „западњачки” национализам, поткрепљен унијатским „духовницима”.

Национал-фашисти први падају у очи, јер без њих не би био могућ државни преврат. Њихове бојеве структуре постале су детонатори метежа у

Кијеву и регионалним градовима западне Украјине. Но, исто тако ни они не би могли достићи своје циљеве да није било покровитељства САД. Дотурање авионима готовине из Америке „борцима Мајдана” и њихово међународно-политичко и информативно покриће, добро је демонстрирало ту везу. Организовање и финансирање украјинских наци-фашиста није пешак, него далекометна фигура која убудуће мора још много да одради за нове газде.

Сличност са Србијом се не огледа само у томе што су екстремисти искоришћени за свргавање претходне власти. Сада су они постали стални инструмент западних газда и такође ће контролисати понашање нове власти. Такву полуугу Запада у Србији су представљали шиптарски екстремисти, који су уцењивали Београд даљим растурањем земље. У Украјини сличну позицију треба да заузму агресивне националистичке снаге које су на јаслама Вашингтона. Можда то неће бити партија, него нека намерно сачувана организација попут „Десног сектора”. Остајући маргиналом, она може себи приуштити све што јој је угодно, па тако и метежну побуну.

Другу фигуру црних представља разнобојна опозиција коју газде ужурбано консолидују. Сада се дошљаци са „Мајдана” скупљају у некакву владу која услед своје некомпетентности не би могла учинити ни један разуман корак. Но, то се од ње и не тражи. У таквим случајевима у управљање се прво укључују поједине амбасаде, а затим се прикључују екипе „експерата”.

Председнички избори предвиђени за 25. мај текуће године ништа ново неће донети. Представницима алтернативних (проруских) снага неће бити дата шанса на избор. Нове ешалоне власти чиниће искључиво адепти „западног поретка” са минимумом представника другачијег мишљења. Технологија формирања таквих ешалона путем избора одавно је разрађена и потребно је само ослободити руке „експертима”. Њима ће таква слобода руку бити омогућена.

Трећу фигуру црних чине кампање за застрашивање противника преврата. Сада почиње прогон политичара, функционера и сарадника специјалних служби који су се оријентисали на сарадњу са Русијом. Поред тога, организоваће се хајка на Јануковича, исто као у случају са С. Милошевићем, која мора да се заврши карактеристичном одмаздом над њим.

В. Јанукович, као ни С. Милошевић, није био проруски председник. Но, њега је потребно уловити и распети због тога што је покушао, макар и јалово, да се одупре метежу. Обрачун са њим мора да заплаши све вође на југо-истоку Украјине који су помислили да се супротставе „победничком маршу демократије” на њиховој територији.

Украјинска шаховска...

Само што је Москви упућен захтев о екстрадицији Јануковича и то говори о озбиљности намере организатора да организују насиље. Смехотворне оптужбе да је **В. Јанукович починио геноцид и да га треба предати Међународном кривичном суду**, несумњиво потичу од Американаца и представљају само копију нацрта оптужница покренутих против српских политичара. Овде треба подсетити да се срамно суђење српским руководиоцима спроводило под пратњом протеста људи добре воље у целом свету, али је то суђење постигло свој циљ – српски политички естаблишмент је био заплашен и деморалисан.

Четврту фигуру црних представља мобилизација финансијских ресурса за пружање помоћи Украјини како би се избегла економска катастрофа. Запад ће Украјини пружити прилику да закрепи зјапеће дужничке рупе. Али то неће бити учињено одмах и биће учињено под таквим условима да земља неће моћи да почне да се опоравља. Њена судбина ће бити слична судбини Србије која постојано губи темпо развоја и животног стандарда, а друштвена свест становништва је толико потиснута да нема ни говора о некаквим протестима. Народ се хипнотише шаргарепом у виду чланства у ЕУ, које ће стићи ко зна када. Очигледно да аналоган развој ситуације треба очекивати и у Украјини.

Пета фигура црних представља информативно зомбирање Украјинаца и као последица – прозападно расположење великог сегмента украјинског друштва. Као што то обично и бива у процесу „принудне демократизације” у Украјини се већ отписују медији нелојални новим газдама и ускоро ће се земља наћи у условима потпуног информативног испирања мозга.

Шеста (тиха) фигура САД представља активно формирање од стране америчких специјалних служби, нових агентура за подршку, које треба да појачају њихов утицај у медијима, политичким партијама, управним органима и безбедносним структурама.

У позицији белих треба истаћи следеће фигуре:

Главну фигуру представљају југо–источне области Украјине које су се нашле на раскрсници. Већинско рускојезично становништво које живи у тим регионима не очекује ништа добро ни у социјално–економском ни у културно–језичком плану. „Партија Региона” и катастрофални резултати владавине Јануковича су истовремено разочарали ову популацију, она не жели да се врати у претходне околности, а политичка снага која би му пружила другу алтернативу не постоји. Због тога је и било могуће одређено ширење утицаја „мајданског метежа” и на том делу земље. Озбиљног уједињења противника „мајданског метежа” засад још нема. Легитимни председник Виктор Јанукович иступајући на конференцији за штампу у Ростову на Дону није сматрао могућим да се обрати становништву тих области са пози-

вом да се подигну на протест против преврата. Очигледно, то показује не само политичку несолидност председника, него и неспремност становништва тих области да се активирају у политичком деловању. Можда је то привремена појава која ће се у будућности променити. Но, САД које су још недавно рачунале на вероватну могућност поделе Украјине, увиделе су шансу да прогутају земљу у целини. Због тога оне данас активно ратују за очување њеног јединства. Треба очекивати да ће у блиској будућности како Брисел тако и Вашингтон активирати контакте са властима у региону југо–источних области, да би их извели на одређени ниво узајамног разумевања.

Крим представља белу фигуру која највише забрињава Запад. Овде је дошло до заоштравања ситуације и нарастања реалних тенденција ка изолацији. Крим је за САД и НАТО посебно важан и поново се јавља аналогија са Србијом. Један од циљева промовисања независног Косова представљало је стварање стратешке базе „Бондстил”, која пројектује силу хиљаде километара уокло.

Овладавање Севастопољом би било ништа мање грандиозан војно–стратешки задатак, тако да би у том случају Црноморску флоту свакако заменила групација америчких носача авиона, који би такође пројектовали своју силу стотинама километара уокло. А што је најважније – ударна моћ Пентагона тада би се суштински приближила стратешким циљевима у Русији.

Због тога ће у борби за овладавање Кримом бити предузети најозбиљнији могући напори. Судаћи по хистерији коју већ распирују нове власти у Кијеву, Русија ће се суочити са хрпом најневероватнијих оптужби, испада и провокација. Информације о припремању провокација од стране национал–фашиста већ се умножавају и због тога је реална опасност од појаве и ширења међународног конфликта управо поводом догађаја на Криму.

Судаћи по чињеници да се у Думи појавио законски пројекат о поједностављењу добијања руског држављанства грађана Украјине и о олакшању процеса присаједињења Русији делова других држава, а такође и судаћи по томе што Москва не критикује нове власти на Криму, а Председник Владимир Путин дао налог за пружање хуманитарне помоћи Криму и МИП РФ почиње са издавањем руских пасоша борцима „Беркута” – Русија неће остати равнодушна према дешавањима на Криму.

Треба посебно поменути и кримске Татаре који су подржали нову власт у Кијеву. Кримска Меџлиса има тесне везе са иностраним организацијама које се налазе под утицајем Брисела и Вашингтона. Запад може покушати да ситуацију на Криму доведе до експлозивног стања. Шема је позната и одавно разрађена: у муслимански свет се протурат вест да су „браћа по вери” на Криму подвргнута репресијама. То ће дати замајач инфилтрацији исламских екстремиста на полу
(Крај на стр. 28/2)

НОАМ ЧОМСКИ: Шта је и чему води капиталистичка демократија?

У ЕУ СЕ НАЗИРЕ ПЛУТОКРАТИЈА КАО КРАЈЊИ ЦИЉ НЕОЛИБЕРАЛИЗМА

**Политика ће од сада служити богатим банкарима
за које ће народи
морати радити све више**

Један од највећих живућих филозофа, лингвиста и критичара неолибералног капитализма и америчког хегемонизма Ноам Чомски крајем сижечња је у Риму судјеловао на Фестивалу знаности гдје је представио своју нову збирку рукописа 'Господари човјечанства 1969. –2013.' и јасно поручио 'како смо корак до технократске и диктатуре финансијске олигархије и да се еуропске демократије налазе на издисају'.

„Будући да се све одлуке доносе у Бриселу, еуропске демократије су пред потпуним колапсом и то без обзира на политичке боје влада у појединим земљама чланицама. С отвореним уништењем демократија у Еуропи се почело 2011. у Италији и доласком на власт бившег повјереника Еуропске уније Марија Монтиа. Он на власт није дошао вољом бирача, него су га за премијера поставили технократи из Брисела, изјавио је Ноам Чомски.

Подсјетимо да је Марио Монти крајем 2011. на чело Италије дошао 'техничким државним ударом'. Иако се није радило о класичном државном удару латиноамеричког типа, уласком војника са стројницама у холове зграде парламента, то у пракси не значи ништа. У Бриселу су знали да његово постављање на мјесто премијера неће бити могуће без слома на бурзама и пада кредитног рејтинга, што се и догодило, а државни удар је успио хитним устоличењем Монтиа као премијера 'за спас посрнуле Италије'. Одмах потом је покренута медијска кампања и наметнутог талијанског премијера се приказивало као спаситеља цијеле Еуропе, а магазин Тајмс је у вељачи 2012. у опширној анализи покушавао појаснити јавности 'зашто је Монти најважнији човјек у цијелој Еуропи'.

Од стране Брисела и Еуропске средишње банке октроирани премијер Италије је земљом управљао од 16. студеног 2011. до 28. травња 2013, управо онолико колико је ММФ и Еуропској комисији требало да проведу све потребне 'реформе' којима су Италију, некада свјетску индустријску силу, бацили на кољена. Чомски тврди да је у Италији заједно с Монтием 'умрла и демократија'.

Талијански случај је био опасан преседан и прошао је готово неопажено, а према мишљењу Ноама Чомског 'то је феномен који се догађа на глобалној разини'. Њу Стрит Јернал је извјестио како је америчка демократија такођер на рубу колапса, а потпуно је неважно владају ли демократи или републиканци, сви слиједе исту политику о којој одлучују скупине банкара и бирократа. Политика служи само како би банкарски згртали профит и још више се обогатили', рекао Чомски, који је неолиберализам описао као 'највећи напад на свјетску популацију у посљедњих 40 година'.

Банкари против социјалне држав

Чомски се присјетио ријечи које је изговорио Марио Драгхи, предсједник Еуропске средишње банке, када је рекао 'да је друштвени уговор мртав'. Говорећи за Њу Стрит Јернал, предсједник Еуропске средишње банке, Марио Драгхи, отворено је објавио рат социјалној држави и социјализму опћенито.

Позната је његова скандалозна изјава за вријеме институционалне кризе у Италији када је рекао 'да је сасвим свеједно има ли или нема владе у Риму, резони јавне потрошње и реформе Тројке иду даље', на што је такођер подсјетио Чомски прије неколико дана. Међутим, сваку је сумњу разбила изјава из 2012. када је Марио Драгхи поручио 'да је прошло вријеме када су економисти знали говорити да су Еуропљани толико богати да свима могу платити и њихов нерад'.

Чомски је низао примјере из ближе прошлости на које су неки народи или друштвене скупине реагирани бурно, углавном из земаља којима су наметнуте најстроже мјере штедње, већи дио прилично млако, а неки готово никако и понашали су се као да их се све то ништа не тиче

Изјаве предсједника ЕСБ, Марија Драгхија, познати филозоф и политички активист тумачи као 'признање да је на дневном реду политика коју ће диктирати финансијска олигархија и остали моћници'.

Те су се снаге фокусирале на уништавање посљедњих остатака социјалне државе. Политика ће од сада служити богатим банкарима за које ће народи морати радити све више. Наша друштва иду у сусрет плутократији, што и јест главни циљ неолиберализма. Зар није застрашујуће чути резултате истраживања које је провела британске удруга Оксфам, а који говоре како 85 најбогатијих људи на свијету посједује једнако богатство као и 3,5 милијарде сиромашних и ријеч је о највећем нападу на свјетску популацију у посљедњих 40 година', наглашава Чомски.

'Данас је једино важно колико се богатства слијева у џепове банкара. Како живе обични људи више никога не занима. Исто се догодило и у Сједињеним Државама, али не на тако драстичан начин као у Еуропи у којој 70% популације нема никакве могућности да утјече на политику коју проведу бриселска администрација. Тко чини ту огромну масу од 70% људи? То су они с најнижим примањима, а оних 1% који су на врху, они одлучују о политици која ће се водити и то је чиста плутократија', појашњава Ноам Чомски

Смрт демократије и улога нових медија

За Ноама Чомског је страшно што бирократи из Брисела одлучују тко ће и како у којој земљи

У ЕУ се...

владати, а не бирачи.

'Умируће еуропске демократије отварају пут диктатури', тврди Чомски и при том се осврнуо на садржај збирке есеја написаних од 1969. до 2013. у којима **говори о Сједињеним Државама као главном кривцу за политичку експлоатацију и ратове, од Вијетнама па све до данас.** На крају је позвао преко 700 гостију у великој дворани аудиторијума 'Парко дела Музика' **све до данас.** На крају је позвао преко 700 гостију у великој дворани аудиторијума 'Парка' у Риму да **размисли и о 'манипулацији јавним мнијењем'.**

"Нови медији су у односу на традиционалне унијели одређену дозу живости у начину размишљања. Међутим, постоји и негативни ефект и мислим да нови медији често доводе до суженог погледа на свијет, јер људе привлаче они медији или садржаји који имају точно исти поглед на свијет као и они сами. Ако се нетко информира само на блогovima, та ће особа имати врло сужену перспективу. Осим тога, ширење информација је довело до тога да се опетованим понављањем истих на крају смањила разина информаности... "Нови медији су унијели живост у начин размишљања и они могу бити добри и проширити хоризонте, али и изразито лоши јер често доводе до суженог погледу на свијет..."

'Интелектуалци морају потицати рад за опће добро у цијелом свијету. **Изазов будућности није само ограничити се на пуко проматрање догађаја. Потребно је уништити структуре оних институција које функционирају на начин да погодују онима што размишљају: "Све само за нас, а ништа другима!"** То, међутим, не треба учинити на начин којим ће се погодити појединац, јер ће га сустав напросто избацити ван, а сам остати нетакнут', овом поруком је Ноам Чомски завршио своје излагање у Риму.

Последње ријечи су више него јасно упозорење, на што десетљећима указују појединци с позиција ванинституционалне радикалне љевиче, а ријеч је о томе да је **западна парламентарна демократија конципирана на такав начин да нитко није незамајењив.** То не значи да корумпираним политичарима треба опростити њихова злодјела, али **ограничити се само на њихову смјену путем избора, а институције којима су до јучер управљали оставити нетакнуте, није се постигло ништа, јер финансијска олигархија на коју упозорава Чомски већ има спремну замјену и свог човјека који ће ускочити на упражњено мјесто и несметано извршавати њихове запољеђи.**

Тко помно проматра еуропску политичку сцену, примијетит ће како су се с времена на вријеме намјерно уништавале особне политичке каријере **да би се добио привид правне државе и демократије.** Чомски тврди како ће у надалежећој плутократији чак и то бити немогуће, што је отворено и без имало скрупула прије двије године поручио Марио Драгхи. Анализирамо ли протекли период, можемо само закључити да смо доиста на самом прагу диктатуре, **док у исто вријеме бајке о "слободи и демократији" и даље без имало срама извозимо дилем свијета.**

Advance, Hr., 13.2.2014.
(Подвукла – Искра)

Н. Бабић

Украјинска шаховска... (са стр. 26)

острво и каснијем развоју терористичке активности против власти и нетатарског становништва.

Колико је вероватан такав развој ситуације?

Средином деведесетих година руководство Југославије је сматрало претераним упозорења обавештајне службе о опасности од појаве оружаних герилских формација на теритоји Космета. Та наивност их је скупо коштала.

Уколико се ситуација на Криму дестабилизује уз помоћ национал-фашиста и муслиманских екстремиста, **онда ће се појавити могућност да се по косовском сценарију на полуострво увуку „мировни континенти“.** У случају неопходности, **неће тражити ни мандат од СБ УН.**

У резултату тога у Симферопољу се **могу појавити прозападни политичари и појавиће се кримско-татарска аутономија,** што ће у корену преокренути ситуацију и омогућити **да се Крим стави у службу НАТО пакта.**

Главна препрека таквом плану може бити Црноморска флота и активна позиција Москве. И ево већ аутор „Велике шаховске табле“ са страница The Financial Times-а већ емитује: **„САД морају гарантовати Русији да ће независна и територијално целовита Украјина водити независну политику, попут на пример, Финске. Ова политика обухвата добросуседске односе са формирањем широких економских односа са Украјином и ЕУ, уздржавања уласка у војни савез који би Москва оценила као непријатељски према себи, али који би раширио њену везаност за Европу.** Но, да би се успоставила таква равнотежа, Вашингтон мора да задржи Москву од дестабилизације ситуације у Украјини. **Варијанте таквог утицаја могу варирати од једностраних индивидуалних и међудржавних финансијских санкција до преиспитивања статуса Русије у Светској трговачкој организацији, Светској банци и Групи 8“.**

Другим речима, **потребно је Москви завезати и руке и ноге уговорима (читај обманама) и претњама и спречити је на све начине да заштити сопствене националне интересе.** Одавно познат метод. **Песме о томе „да нове демократске државе неће ући у НАТО“** Москва је слушала још од времена распада Совјетског Савеза. Како се то завршило – такође је добро познато. А и претње да се „истерују и казне“, такође нису нове.

Није се чула главна ствар: намера да на миру оставе Украјину и да јој се дозволи да сопственим снагама решава своје проблеме. Очигледно је **америчке лидере привукло да играју ризичну партију на „украјинској шаховској табли“.**

Они би морали да науче да разликују ризик од авантуре. **Крим за Русију није чак ни Сирија. То је нешто сасвим друго.**

Фонд Стратешке Културе
1.3.2014.

Дмитриј Седов
(Подвукла – Искра)

‘Два аршина’ лицемерног Запада за маскирање насиља и силе...

УКРАЈИНА И ЈУГОСЛАВИЈА

Како то да међународно право треба да важи кад је у питању суверенитет Украјине или Грузије, а не важи кад је у питању суверенитет Југославије или Србије?

Међу многим изјавама светских званичника у којима се коментаришу актуелна дешавања око Украјине, пажњу ми је привукла тврдња канцеларке Меркел како Русија наводно крши међународно право. Чекајте, откуд сад међународно право? Зар то није „сахрањено” 1999. године, кад су Америка, Немачка и остале чланице НАТО ставиле „људска права” изнад суверенитета и међународног права? Или кад су опет исти актери 2008. године признали независност „Косова” у директној супротности са правилима распада Југославије која су сами прописали 1991? Како то да међународно право треба да важи кад је у питању суверенитет Украјине или Грузије, а не важи кад је у питању суверенитет Југославије или Србије?

Одговор се своди на питање ко одлучује о томе да ли у неком случају важи један или други принцип. Западне силе, као и увек кад је њихов интерес у питању, максимално примењују дво-струке стандарде. Тиме су у време тријумфализма с почетка деведесетих потпуно разориле сцену међународних односа и унеле хаос намећући где год могу правило да сила дефинише право. Управо ови који данас запомажу и прете, позивајући се на међународно право, вратили су међународне односе на хобсијански принцип **сукоба сваког са сваким, чинећи да се сва међународна политика сведе на питање геополитичких интереса и голе снаге.**

Други занимљив моменат је поређење Путина са Милошевићем које је у пропагандне сврхе изнео лондонски „Гардијан”. И заиста, **може се наћи низ врло занимљивих паралела у овоме што се сада дешава око Украјине и начина на који се одвијао распад Југославије.** Уосталом, неки се сећају хипотеза од пре двадесет година да су сва дешавања око распада Југославије нека врста генералне пробе за сценарио који се припрема за Русију и постсовјетска пространства.

Позадина свих ових дешавања мора се тражити у неколико изјава важних твораца америчке спољне политике. **Мадлен Олбрајт је одавно рекла да Русија не може да опстане у садашњем облику и да није поштено да само једна држава управља свим ресурсима који се налазе на простору Сибира и Далеког истока.** Бжежински је додао да је **Русија без Украјине обична држава, али Русија са Украјином империја.** Стога је аксиом америчке спољне политике да се **никако не сме дозволити приступање Украјине Евроазијском савезу, који Путин у свом трећем мандату промовише и покреће.** Штавише, став осталих потенцијалних чланица овог савеза јесте да је учешће Украјине у том пројекту неопходно да се прича не би свела на

доминацију Русије. Иначе, занимљиво је уочити да је **гурање Украјине у Европску унију пре свега амерички пројекат.** До пре неколико година Брисел је експлицитно тврдио да **проширење стаје са земљама западног Балкана, а да се за постсовјетске земље максимално може покренути аранжман повлашћеног партнерства.**

Пре десет година, у време почетка опоравка Русије, западне силе су организовале обојену **револуцију којом су у Украјини на власт довеле прозападне политичаре.** Тек шест година касније **Украјинци су се толико „усрећили” да су на власт легалним путем вратили истог оног Јануковича против кога су 2004. протестовали.** У својој владини он је покушавао да игра на две столице, али на крају је, **суочен с огромним дефицитом и немогућношћу Запада да му помогне, одлучио да одустане од потписивања ССП и да се окрене евроазијском пројекту.** Русија је, дакле, мирним путем, финансијским условљавањем као методом који Запад непрестано користи, остварила још једну у серији међународних победа после Сирије и Ирана

На овај пораз западне земље су одговориле тако што су слично као и **1991. код нас де факто покренуле грађански рат у Украјини.** Уз директну помоћ и директно мешање у унутрашње послове Украјине, **подржали су насилно свргавање легалне власти у Кијеву и довођење на власт нелегалним путем својих клијената.** Штавише, у том процесу највећу улогу су одиграле (пара)војне формације Десног простора и партије Слобода, које директно баштине екстремистичку и пронацистичку традицију верских фанатика из СС дивизије „Галиција”. **Дакле за потребе геополитичких сукоба западне земље се нимало не гаде да користе неонацисте, као што у Сирији користе припаднике Ал Каиде.**

Кад су овакве снаге преузеле ефективну власт у Кијеву и западним деловима Украјине, са експлицитним претњама да ће сличан режим увести и на подручје православног истока, поставило се питање шта Русија треба да ради. Осим несумњивих геостратешких интереса (на Криму је центар руске Црноморске флоте) у питање су дошли и животи и судбина Руса и православних Украјинаца. Путин, слично Милошевићу, **очигледно чини једино што се мора, помаже органима локалне самоуправе на истоку да се организују и заштите своја људска права од пучиста.** Само, разлике у снази и потенцијалима да се овакав наум оствари немерљиве су у односу на Југославију.

У овом тренутку тешко је предвидети како ће се цео случај окончати. Нека врста федерализације је прилично изгледна, а многи говоре чак и о могућој подели. У питању су свакако много већи улози него што је сама Украјина.

Политика, 6.3.2014.
(Подвукла – Искра)

Миша Ђурковић

БРАНИСЛАВ А. ЖОРЖ, ЗАВОД У СМЕДЕРЕВСКОЈ ПАЛАНЦИ: ОСТРВО СПАСА ИЛИ РОБИЈАШНИЦА

О Заводу у Смедервској Паланци писано је доста, али нигде тако опширно као у књизи Бранислава А. Жоржа, *Завод у Смедеревској Паланци: Острво спаса или робијашница*.⁽¹⁾ На 394 страница у четири поглавља представљен је историјат овог предмета, путем великом броју чланака разних аутора, полемика о Заводу и личностима поменутих у вези са Заводом.

Генерал Милан Недић и Димитрије Љотић образовали су Завод у коме су у Другом светском рату смештени комунистички омладинци и понеки заробљени партизани, како би били подвргнути преваспитању од комунистичке идеологије и тиме сачували од скоро сигурне ликвидације од стране немачког окупатора. У њему су боравили дуже или неко време неколико стотина омладинаца. За време рата један број је пришао Српском добровољачком корпусу и четницима, други се вратио партизанима, а највећи број отишао је кући спашен. Иронично, од оних који су се придружили добровољцима неки су ликвидирани у Кочевју.

За време целе комунистичке владавине званичан став је био да је Завод био још једно средство да се над Србима врше злочини. Нико није ни могао ни смео да јавно испољи другачији став. Они који су били преваспитани наравно нису смели да то кажу. Други су јавно говорили да је Завод био робијашница и да су заводници били мучени као робијашци. Неки су на тај начин желели да себе ослободе „греха“ што нису ступили у партизане. Већина заводника једноставно су ћутали. За две године постојања Завода боравило је 1100 васпитаника.

Циљ ове књиге је да се установи истина. Сасвим је разумљиво што скоро сви записи настоје да се чује права истина, јер се ни сада не баве овом историјом у потпуности. У књизи има велики број чланака, дужих и краћих, Подељени су на про и контра. Запажени су чланци Миленка Поповића „Торба господина Голубовића“, Драгојле–Остојић Пивац, Миодрага Уче Ђорђевића „Из собе смрти... у живот: у Завод“, Драгана Ђукића „Педагошко–андрагошка мисао и рад Димитрија В. Љотића“, Стојана Вуксића „Др Драгојла Остојић Пивац“, Николе Љотића „Логор у Смедеревској Паланци, голи отоци, јаме и др.“, и многи други. Већина чланака садржи разна саопштења, детаље, објашњења, који нуде податке о Заводу и животу у њему. Тешко је не прихватити те податке као истину. Има, додуше и случаја који бране комунистички став објашњењем, као на пример изјаву Милутина Дорословца. Он је био на преваспитању, пуштен на слободу, нашао се у Аустрији и писао на немачком романе о Заводу. Он вели : „требало те је као пример стрељати у Смедеревској Паланци, јер

ниси био способан за прилагођавање, како су то сматрали глупи фашистички васпитачи“, (377). Нико од њих није био стрељан, осим 1% који су били умешани у пуч у Заводу и предани Бањици. Он је међутим, веома добро знао где је шта потребно изнети под комунистима, јер је био спасен и касније емигрирао у Аустрију. А бивши васпитаник Уча Ђорђевић јасно каже: „Многе ствари су се у Заводу радиле о којима окупатор није ни знао. А о неком мешању окупатора није било ни помена. Једном је покушала београдска полиција да уђе у унутрашње ствари Завода. То је за последицу имало давање телеграфске колективне оставке Министарству просвете од стране Управе Завода и претња да ће напустити васпитни рад. На овакав енергичан испуст Управе Завода, полиција се морала повући.“(99)

Генерал Недић каже омладини која је или била у партији или нагињала јој: „Вратите се дому своме, огњишту очинском. Вратите се отаџбини. Вратите се мајци Србији. Дођите да заједно са мном узвикнете: све за њу, ништа против ње! 10. септембар 1941.“⁽¹⁵⁾ А Димитрије Љотић: „Мора се наћи мисао за коју се вреди жртвовати. Дати живот за нешто што не вреди, то није жртва, то је самоубиство – обична коцка. Само, коцкар који се коцка новцем је много паметнији него онај који се коцка у свој живот.“⁽⁴³⁾ Драгојла најбоље објашњава: „Стварање Завода је једно врло хумано дело и његова активност на тако солидној хришћанској и националној основи, вратила је на прави народни пут велики број младића и девојака, чији су животи сачувани и усмереном у једном позитивном правцу. Ти младићи и девојке, некада тако одани идеји комунизма, после краћег времена у Заводу, увидели су сву лаж и неоснованост онога у шта су некада тако упорно веровали.“⁽²⁵⁹⁾

У предговору овој књизи вели се: „Данас, када смо свесни свих грешака и оних ‘непогрешивих’, када су нам доступни многи документи и материјали, и наша сазнања треба да се, сходно томе, шире и оцене буду објективније и непристрасније.“⁽⁸⁾ Ова књига може да послужи свима који се интересују за природе догађаја у Србији у Другом светском рату, нарочито о Заводу у Смедеревској Паланци. Особе које се баве историјом тих догађаја наћи ће у њој не само мишљења већ и документе који се могу лако проверити.

Васа Михаиловић

1 Бранислав А. Жорж, *Завод у Смедеревској Паланци: Острво спаса или робијашница* (Београд: Нова Искра, 2013), 394 стр. Бројеви страница цитата из ове књиге назначени су у тексту.

Ко у Србији прижељкује "украјински сценарио"?

Невероватно је шта све може у Србији неко да изјави само ако умисли да је главни и да зато, без икакве личне и политичке одговорности, или бар гриже савести, може све нас да, до миле воље, некажњено плаши и траумира! Уверава нас ППВ у оставци како Србија неће прекидати односе са Руском Федерацијом, и како ће се трудити да извози у ту земљу што више, без обзира на то што унапред зна каквим ће све Србија притисцима бити изложена!

У вези са изнетим имам следећа питања и констатације:

Ко је уште помињао у Србији потребу за прекидањем односа са Руском Федерацијом, када и зашто? Којим ће и чијим то притисцима бити изложена Србија? Претпостављам да такве притиске неће вршити Кина (видим да се слаже са позицијом Русије), а чини ми се ни остале земље БРИКС-а, а то значи ни Индија, ни Бразил, ни Јужна Африка. Претпостављам ни да то неће бити ни многобројне несврстане земље, са којима ми већ традиционално имамо добре односе. Верујем да то од европских земаља нису ни Норвешка, ни Швајцарска, ни Турска ни Исланд, то јест ниједна од земаља које и даље (по мишљењу наших јадних политичара) пркосе новооткривеним европским законима природе, и упркос свему, опстају у животу, и те земље и њени становници, иако уопште нису чланице ЕУ!

НСПМ, 7.3.2014.

М. Шеклер

„ISKRA”
SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdlj@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata za „Iskru” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, a za Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama.

Čekove za „Iskra Periodical” slati na adresu
Poвереника за Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 18 Kingsley Str., Elwood, Vic. 3184. — ENGLJESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi da glase na *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris.

+ Аца Спасојевић

После дуге болести у Милвоки, САД, умро је 27. фебруара 2014. наш друг и бивши српски добровољац, Александар-Аца Спасојевић (89).

Аца је рођен у Смедереву од родитеља Цвете и Светозара-Тозе Спасојевић, познатог предратног професора смедеревске гимназије. У обнови Смедерева разореног великом експлозијом нагомилане муниције у Тврђави, 5. јуна 1941, проф. Тоза, сам велики библиофил, био је оснивач и први руковалац Градске библиотеке, а син Аца ступио у Смедеревску радну службу која је дуго радила на сахрани погинулих и расчишћавању рушевина. После расформирања службе Аца постаје члан омладинске организације ЈНП Збор, Бели орлови, а ускоро потом и српски добровољац. Учествоје у свим борбама јединица Четвртог пука, повлачењу истог из Србије у Словенију, а потом дели са другим добровољцима живот у војно-избегличким логорима у Италији. После селидбе великог логора националних снага, Еболи, из Италије у Немачку, априла 1947, од стране Савезника, те пребацивање њиховог особља у цивилни статус ‘расељених лица’, Аца се одлучује са знатним бројем других добровољаца да емигрира у САД и настанује се у савезној држави Висконсин. Ту је срео и своју супругу Арлин и са њом остао у браку (55 година) до своје смрти. Изродили су две кћери, Констанс и Хелен и сина Мајка, који данас имају своје породице. Цело време свог избегличког живота у САД, Аца је био вредан члан, добар и вољен друг наше добровољачке заједнице у Милвоки и њеног друштва ‘Јадран’.

Опело покојног Аце обављено је 3. марта у катедрали Св. Саве у Милвоки, а потом и сахрана на месном гробљу ‘Добре наде’. Покојниковој бројној породици наше саучешће, а нашем драгом другу Аци, слава и хвала. Молимо се Васкрслом Христу да му подари живот вечни!

Искра

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

За покој душе свих другова и другарица који су некада паковали ‘Искру’ у Енглеској, а срећан Ускрс свима који су још живи – Христос Воскресе!

Бети и Хранислав Ђорђевић £ 40

За покој душе моје драге другарице Небесне Протић (Јојкић)
Вера Попадић K\$ 25

Уместо цвећа на гроб моје драге другарице Небесне Протић
Нада Драшковић K\$ 25

После дугог и тешког боловања преминуо јеј наш добар друг и саборац Аца Спасојевић. Бог да му душу прости и вечна му памјат!
Стеван и Вера Пирођанац \$ 15

У знак сећања на доброг и верног дуга Александра-Ацу Спасојевића
Андра Мандић \$ 25

За покој душе и вечан покој нашем драгом другу и пријатељу, Александру-Аци Спасојевићу, нашем дугогодишњем члану
Удружења „Јадран” \$ 50

Свим нашим читаоцима, претплатницима и сарадницима – Хришћанима: Сретан Ускрс!
Христос воскрес – Ваистину воскрес!

Искра

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампану, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 2002. до данас, као и другу сродну литературу – читати их или ‘преузети’ (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

СВЕТ СЕ ПОЛАКО БУДИ, ХОЋЕ ЛИ СЕ ПРОБУДИТИ НА ВРЕМЕ?

Русија се понаша као да јуриш Вашингтона може решити добром вољом и здравим разумом. Али САД немају ни једно ни друго Бела кућа непрестано и глупаво истиче да је самоопредјељење Крима „противно међународном праву”. Самоопредјељење је пропагандни термин којег Вашингтон користи онда кад тај концепт паше његовој империји, али не и кад стварни људи желе да користе исто то.

Шестог марта Обама је телефоном разговарао са Путином како би му још једном поновио да само Вашингтон има право да се уплиће у Украјини и да у исто време инсистира, насупрот свакој логици, да је само „влада” у Кијеву, инсталирана пучем који је извео Вашингтон, „леgitимна” и „демократска”.

Другим речима, влада на Криму, од које народ Крима тражи право на глас о својој будућности, је „недемократска” и „нелеgitимна”, али неизабрана влада у Кијеву, коју је на власт довео Вашингтон, је глас самоопредељења и легитимитета.

Вашингтон је толико арогантан да тим будалама зараженим охолошћу никад не падне на памет шта остатак света мисли о њиховом лицемерју. Од Клинтеновог режима Вашингтон је стално кршио међународно право – у Србији, на Косову, у Авганистану, Ираку, Либији, Сирији, Ирану, Пакистану, Јемену, Сомалији, Хондурасу, Венецуели, Еквадору, Боливији.

МИЛИТАРИЗАМ И „ОДБРАНА ДЕМОКРАТИЈЕ”

Има ли Русија афричку војну команду? Не, али Вашингтон је има. Окружује ли Русија САД војним базама? Не, али зато је Вашингтон искористио НАТО, чија је сврха изгубљена још пре 23 године, са циљем да Западну, Источну и Јужну Европе интегрише у своју војну империју са базама на руским границама. Вашингтон је одлучан у ширењу граница НАТО на Грузију, на Централну Азију и на Украјину на Црном мору. И Грузија и Украјина су бивши делови Русије и Совјетског Савеза.

Вашингтон чини исту ствар и Кини и Ирану. Он такође планира да успостави нове ваздушне и поморске војне базе у Филипинима, Јужној Кореји, Вијетнаму, Тајланду, Аустралији, којима жели да блокира проток нафте и других ресурса према Кини. Иран је већ опкољен са око 40 америчких војних база, а америчка флота им се налази уз обалу. У пропаганди Вашингтона

милитаризам се представља као „одбрана демократије”.

Руска влада се и даље понаша као да се јуриш Вашингтона на руску независност и руске стратешке интересе може решити добром вољом и здравим разумом. Али Вашингтон нема ни једно ни друго.

Од Клинтеновог режима Вашингтон се налази у рукама групе идеолога који су уверени да су САД „изузетна неопходна земља” која има право на глобалну хегемонију. Све што је Вашингтон до сада учинио у 21. веку било је у постизању тог циља.

РАЗБИЈАЊЕ БРИКСА

Вашингтон чак жели да разбије Руску Федерацију. Огроман новац одлази невладиним организацијама унутар Русије, које служе као пета колона САД и раде на дискредитовању руских слободних избора, демонизују Путина и руску Владу, шире антируску пропаганду и поткопавају земљу изнутра. Невероватно је колико Руса заправо верује западној пропаганди.

Вашингтон такође ради на изоловању Кине кроз Транспацифичко партнерство, али у овом тренутку су примарно фокусирани на дестабилизацију и изолацију Русије. Вашингтон очајнички жели да разбије БРИКС, надолazeћу организацију Бразила, Русије, Индије, Кине и Јужноафричке Републике. Са највећим земљама и пола светске популације, БРИКС блок долази као политичка и економска сила, нарочито пошто организација има план да престане да користи амерички долар као резервну валуту. Окружујући Русију америчким ракетним базама циља се руски суверенитет и независност, а самим тим и БРИКС као противтежа Вашингтону.

Многе је завела пропаганда Вашингтона. Свет се полако буди, али хоће ли се пробудити на време?

Амерички медији и већина европских говоре у исти глас и као папагаји понављају пропаганду Вашингтона, демонизујући његове мете и припремајући западну популацију за нове ратове. Западни медији, баш као и западне владе, лишени су интегритета. Лажљивци и курве владају.

СИМ (Advance), 12.3.2014.
(Подвукла – Искра)

ПОЛ КРЕГ РОБЕРТС